

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 601

De Geheimzinnige Danseres

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.v.K.

1re Sorte Fabrique de DUBEC SCHWARTZ
2de Sorte Fabrique de DUBEC SCHWARTZ
3e Sorte Fabrique de DUBEC SCHWARTZ
4e Sorte Fabrique de DUBEC SCHWARTZ

J. van Kerckhove

J. VAN KERCKHOVE, AMSTERDAM
Nieuwste Ontwikkeling: EN ARGENT Diplôme d'honneur
la Haye 1892 de S.M. La Cour Impériale
den Haag, 1893 Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

DE GEHEIMZINNIGE DANSERES.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**.

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

EERSTE HOOFDSTUK

Een onoplosbaar geheim

De zomer liep ten einde en het najaar had reeds met enige ruwe regen- en windvlagen zijn intrede gedaan. Het groen in de stadsparken van Londen begon hier en daar al zeer goed merkbare kale plekken te vertonen en op koude winderige avonden werden de dorre bladeren, die zich op de grond hadden verzameld, door de kille wind uiteengejaagd.

De stad, de eigenlijke city van Londen, ontwaakt omtrent deze tijd tot nieuw leven. De huizen der patricische families, die gedurende de zomer gesloten zijn geweest, worden bevolkt door een huurleger van mannelijk en vrouwelijk personeel, dat de gevel opnieuw laat verven, de deuren en ramen openzet en alles aan een grondige schoonmaakbeurt onderwerpt, zodat tegen het tijdstip, dat de winterkoude pleegt in te vallen, de familie van earl die of lord zus en zo in het huis kan trekken voor de wintermaanden.

Een uitzondering op deze regel maakte het huis van Lord William Aberdeen, staande en gelegen aan de

Park Road, de fraaie villaweg in de onmiddellijke nabijheid van Regents Park, dat in plaats van bevolkt, ontvolkt werd nu het winterseizoen naderde. Enige dagen vóór het tijdstip, waarop dit verhaal aanvangt, waren de bewoners vertrokken. Lord William Aberdeen, anders gezegd Lord Edward Lister, die onder de naam John Raffles nu reeds jaren lang zijn eigenaardige levensopvatting in praktijk bracht, was, vergezeld van zijn secretaris Charles Brand, naar Frankrijk vertrokken, nadat het vaste personeel van mylord, bestaande slechts uit de oude kamerdienaar Gaston en de reusachtige chauffeur James Henderson, met behoud van salaris en bovendien voorzien van een ruim vakantiegeld, met verlof was gezonden.

Het niet al te grote, maar zeer fraai gemeubileerde huis, waarin de lord alles bijeen had gebracht wat hij voor zijn praktijk nodig had, stond nu leeg. De luiken waren voor de ramen geplaatst en in de tuin kon de herfstwind naar hartelust stoeien met de af-

gevallen, vergeelde bladeren, welke door geen tuinman elke ochtend werden bijeengeharkt.

Het was de gewoonte van Lord Lister nu en dan dergelijke uitstapjes te ondernemen. Raffles had een zeer druk leven en vond het nodig, om nu en dan door een reisje zich geschikt te houden voor zijn taak. Zo'n reisje wilde bovendien niet zeggen, dat Raffles dan zijn tijd met ijdel nietsdoen doorbracht. Verre van dien. Steeds vond zijn rusteloze geest iets, waarmee hij zich bezig kon houden en vaak was het reeds gebeurd, dat zo'n reisje ten slotte geen uitmaar een inspanning bleek te zijn.

De enige echter, die bijna zonder uitzondering van dergelijke uitstapjes profiteerde, was Charles Brand, de secretaris en vriend van Raffles, met wie hij nu reeds jarenlang samenwerkte.

Brand was een aantal jaren jonger dan Raffles en laatstgenoemde wist met zijn buitengewoon grote kennis van de menselijke natuur maar al te goed, dat bij jonge mensen de boog niet altijd gespannen kan zijn. Hij was overtuigd van de werklust, waarmede zijn vriend arbeide en wist ook dat deze met hart en ziel het werk was toegedaan, dat wij als het levenswerk van Raffles kunnen beschouwen, maar toch oordeelde hij het nodig, dat er nu en dan een verandering plaats had in hun bestaan, omdat de aard van het werk nu eenmaal een zekere spanning der zenuwen vereiste, welke vaak buitengewone inspanning van krachten vergde.

Nimmer was Brand iets te veel. Steeds stond hij bij nacht en ontij gereed om zijn meester en vriend in diens vaak gevaarlijke ondernemingen bij te staan, maar ook aanvaardde hij dankbaar de gelegenheden, welke hem op zijn tijd werden geboden, om weer eens van dergelijke vermoeiende escapades op zijn verhaal te komen.

Raffles daarentegen kon zich nimmer algehele rust gunnen. In het buitenland vertoevende, kon hij ook daar niet nalaten zijn neus telkens in allerlei zaken te steken met als onvermijdelijk gevolg, nieuwe, zij het dan ook andere, verwickelingen.

Hij droeg daarbij echter steeds zorg zijn vriend Brand zoveel mogelijk daarbuiten te houden.

Na het sluiten van zijn woning is Raffles met Brand naar Frankrijk overgestoken en heeft zijn intrek genomen in het Hotel Druond te Parijs.

Evenals dit bij zoveel mensen het geval is, trekt en lokt de lichtstad Raffles als een sirene. Het bruisende, frivole en toch zo intense leven, dat daar heerst, boeit hem steeds opnieuw en er behoeft geen vrees

te bestaan, dat Raffles, daar vertoevend zonder zijn gewone bezigheden, waar hij toch haast niet buiten kan, zich daar ooit zal vervelen.

Onmiddellijk na zijn aankomst te Parijs heeft hij zijn secretaris carte blanche gegeven en met een volle geldbuidel en een opgewekt gemoed heeft Brand zich in de maalstroom der genoegens van de lichtstad gestort.

Raffles daarentegen heeft het kalmer aangelegd. Hij heeft zich bijna onmiddellijk naar het gebouw begeven, waar de clublokalen zijn gevestigd van de van ouds gerenommeerde club „Riche”, waar de aristocraten van Frankrijk plegen te komen, alsmede de vooraanstaande politici en waar Raffles tal van vrienden bezit, welke hem daar onder de naam van Lord Westborn kennen.

Thans is hij in zijn fraai rokkostuum, dat hem als aan het lijf gegoten zit, in gesprek met baron Fervier voor de grote open haard gezeten van de voorzaal, een stemmig, doch buitengewoon fraai gemeubileerd vertrek, dat de smaak der Fransen voor mooie doch zware en stemmige versiering, welke vaak in tegenpraak met hun levensopvatting is, goed doet uitkomen.

Het gesprek der beide mannen loopt over allerlei zaken. Natuurlijk is het begonnen over de politiek en van dat onderwerp langzamerhand afgedwaald naar dat mysterieuze wonder der schepping, dat vrouw genoemd wordt, om vandaar op het terrein der misdaad aan te landen.

Verschillende misdaden, welke Frankrijk de laatste tijd in beroering hebben gebracht, zijn ter sprake gekomen en baron Fervier, die een oud-rechtsgeleerde is, heeft daarbij blijk gegeven een originele kijk te hebben op sommige personen en zaken.

Raffles wordt niet moe naar hem te luisteren en is blijkbaar hevig geamuseerd, als, schijnbaar zonder enige overgang, de baron het gesprek plotseling op Engelse misdaden brengt en daarbij over de gentleman-inbreker, de meesterdief Lord Edward Lister, begint te spreken.

Het is niet voor het eerst, dat dit onderwerp door beide mannen wordt aangeroerd, want baron Fervier blijkt ook over deze geheimzinnige persoon een eigen mening te bezitten.

Hij is van oordeel, dat deze man, hoewel hij misschien zijn praktijken begonnen is met werkelijk verkeerde bedoelingen, namelijk om zijn rijkere medemens te bestelen, hij langzamerhand door zijn virtuositeit, welke hij hierbij aan de dag heeft gelegd,

op het denkbeeld is gekomen zijn werk in dienst te stellen van de verongelijkte mensheid, iets wat hij zich kon veroorloven omdat hij zich in enkele jaren tijds rijk gestolen heeft en eigenlijk voor zichzelf geen geld van anderen meer behoeft.

Raffles zwijgt, lacht en rookt. Het amuseert hem buitengewoon, dat de baron een oordeel velst over zijn eigen persoon, zonder daarvan natuurlijk het minste vermoeden te hebben en daarbij de plank niet zo heel ver mislaat.

Onder het gesprek, dat met allerlei geestige opmerkingen wordt gekruid, trekt voor het geestesoog van Raffles zijn gehele bewogen leven nog eens voorbij en het zal niemand verwonderen, dat hij aan het einde van deze gedachtengang tot zichzelf moet bekennen: Het is goed wat ik deed! Ik heb geen spijt over mijn daden en zal er mee doorgaan zo lang er nog een druppel bloed in mijn aderen is overgebleven.

Intussen is Lord Lister toch ook maar een mens en kan het niet uitblijven, dat hij zich ook wel eens vergist.

In hoeverre dit nu binnenkort het geval zal zijn, moge uit de loop van dit verhaal blijken en zal de lezer voor zichzelf uit te maken hebben.

„Dat Lord Lister in staat is nu reeds zo lang en zo zonder enige afwijking van zijn oorspronkelijke opzet door te gaan met de daden, welke hij bedrijft om zijn minder bedeelde medemensen het leven iets aangener te maken en daarbij tegelijkertijd de misdaad, de ware misdaad, welke vaak door de thans vigerende justitiële wetten onbereikbaar is, te straffen, is naar mijn vast gevestigde en onwankelbare overtuiging alleen toe te schrijven aan het feit, dat hij zich tot dusverre heeft weten te houden van de verleidelijke aanlokselen der vrouw,” – aldus eindigt baron Fervier zijn gesprek, waarbij hij zijn toehoorder, Lord Westborn, vriendelijk, maar toch ernstig aanziet.

Deze laat de monocle uit zijn oog vallen, steekt een verse sigaret op en zegt dan langzaam:

„Ik geloof, waarde baron, onvoorwaardelijk, dat u gelijk hebt, maar meen tevens te moeten zeggen, dat deze woorden u minder ingegeven worden naar aanleiding van de daden van Raffles, die voor iedereen en dus ook voor u een onbekende is, dan wel door uw ingewortelde afkeer van al wat vrouw heet.”

Lord Fervier heft bij het horen van deze woorden zijn handen op en verklaart lachend:

„Pardon mylord, dat is iets te sterk uitgedrukt: ál

wat vrouw is. Men zou daardoor in de mening kunnen gaan verkeren, dat ik ook de burgervrouw, de gewoonlijk deugdzaam vrouw der arbeidende werkmans- en middenstanden in mijn visie zou betrekken, doch dat is in gene dele het geval. Ook sommige adellijke vrouwen staan in mijn achting zeer hoog aangeschreven, ik zou de eerbied aan de nagedachtenis van mijn eigen moeder te kort doen, indien ik dat niet uitdrukkelijk verklaarde, maar ik heb met die uitspraak op het oog de vrouw van de wereld, de uitgaande, de moderne vrouw, die het pad van de man, die een hoge positie inneemt, maar al te vaak kruist en hem maar al te vaak schipbreuk doet lijden op de weg, die hem, zonder dat zij hem verschenen was, ongetwijfeld met roem en eer overladen, in veilige haven had gevoerd.”

Raffles knikte langzaam met het hoofd.

„Hierin moet ik u gelijk geven, waarde baron,” zei hij, „maar u zult mij ten goede houden, dat ik daarbij de gedachte niet van mij af kan zetten, dat deze overweging u zal ingegeven zijn door minder aangename ondervindingen.”

De baron haalde de schouders op.

„Wat zal ik u zeggen, mylord,” zei hij, „in mijn praktijken tijdens mijn particuliere leven heb ik zoveel dingen gehoord en gezien, dat ik, zonder dat ik zelf die ondervindingen heb opgedaan, zo kan, ja, zo moet spreken. Volgens mijn overtuiging is de vrouw, de wereldse vrouw niet toerekenbaar.”

John Raffles, alias Lord Westborn, mikte de as van zijn sigaret in de haard en vroeg:

„Meent u inderdaad, baron, dat de vrouwen ontoerekenbaar zijn?”

De oude baron Fervier hief het hoofd op, streek zich met zijn hand over de kale schedel, zette zijn lorgnet op en zei:

„Ja, natuurlijk, dat beweer ik! De vrouwen zijn bepaald minderwaardiger dan wij mannen.”

Raffles klemde eveneens zijn monocle in het oog en antwoordde:

„Dat spreek ik met alle macht, die in mij is, tegen, baron. Het tegenovergestelde is waar!

Ik beweer, dat de vrouwen met veel meer overleg te werk gaan, ja, dat zij in vele opzichten veel scherpzinniger zijn dan wij mannen.”

„Kom, kom,” zei de baron lachend. „U schijnt eigenaardige ondervindingen te hebben opgedaan. Juist van u, mylord, had ik gedacht, dat u, die zulke grote, avontuurlijke reizen gemaakt hebt en in Egypte en Afrika hebt gestreden, dat de vrouwen u vol-

strekt geen respect zouden inboezemen, maar dat u dezelfde mening omtrent hen zou hebben als ik."

„Zeg mij eens, waarde baron," hernam Raffles, „hoe het u in dit opzicht ging, toen uw hoofd nog niet zo kaal was en er in uw aderen nog jeugdig bloed stroomde?"

Ik denk, baron, dat in het tijdperk toen u nog in het volle bezit uwer krachten waart, de vrouwen ook in uw leven wel een voorname rol gespeeld zullen hebben."

De baron keek enigszins verlegen, want de herinnering aan zijn kaal hoofd was hem allesbehalve aangenaam.

„Ja, ziet u, waarde lord Westborn," bekende hij, „als men de domheden, die men als jong mens tegenover de vrouwen begaan heeft, zo wil opvatten, dan zijn ze inderdaad sterker dan wij mannen; want als dat niet zo was, dan zouden wij om haar niet zoveel dwaasheden begaan."

„Dan zijn wij het eens, baron," hernam Raffles. „Het spreekt vanzelf, dat men als de jeugd voorbij is, gemakkelijk de zwakheden van zijn medemensen ziet. Men vergeet dan dikwijls de tijd, die voorbij is."

Op dit ogenblik opende een der bedienden de grote vleugel deur en baron Rosenkrantz, afkomstig van een adellijk geslacht uit de Elzas, die sedert de oorlog te Parijs woonde en die bekend stond voor een zeer rijk en beschaafd man, kwam binnen.

Hij was sedert jaren met Raffles bevriend en groette hem met grote achting.

De heren hadden elkaar in de laatste zes maanden niet ontmoet.

Baron Rosenkrantz was een man van zestigjarige leeftijd, maar nog steeds bekend als een grote vrouwenvereerder.

Zijn vermogen veroorloofde hem, aan al zijn verlangens te voldoen en zijn klein paleis bij het park Luxembourg was smaakvol ingericht.

Hij had een jongere halfbroeder, Henri Rosenkrantz, die ongeveer dertig jaar oud was en van wie de baron zeer veel hield; daar zijn ouders overleden waren, had hij zich met diens opvoeding belast.

Raffles informeerde naar deze broeder, waarop baron Rosenkrantz de schouders ophaalde en antwoordde:

„Wat zal ik u daarop antwoorden, mylord. Daar zijn gezondheid niets te wensen overlaat, kan ik niet anders zeggen, dan dat het hem zeer goed gaat.

Hij jaagt, speelt, rijdt en in de laatste tijd bestudeert hij de Indische wijsbegeerte."

Raffles keek verwonderd op.

„Dat is merkwaardig," zei hij. „Hoe komt uw broeder ertoe om juist de Indische wijsbegeerte te bestuderen?"

„Dat is zeer eenvoudig," antwoordde baron Fervier lachend. „Wij Fransen beweren altijd, dat wat een man ook onderneemt, de vrouw steeds de oorzaak ervan is."

„Zo," zei Raffles. „Het is dus een vrouw die de jonge baron Rosenkrantz geraden heeft om de moeilijke studie van de Indische wijsbegeerte ter hand te nemen. Dat moet een vreemdsoortig wezen zijn!"

Raffles zag dat het gezicht van baron Rosenkrantz betrok, toen hij zei:

„Het is zo, lord Westborn, er schuilt een vrouw achter deze studie; een vrouw, wier relaties met mijn broeder mij niet zeer aangenaam zijn."

Raffles antwoordde:

„Dergelijke relaties schijnen voor de familieleden nooit aangenaam te zijn.

Mag ik weten wie deze dame is? Ken ik haar?"

Baron Fervier, die een verse sigaret opstak, zei:

„Het is eigenlijk een wonder dat u daar nog niets van gehoord hebt, mylord. Men noemt de jonge baron Rosenkrantz de uitverkorene van de bekende Indische danseres Nouri Hata, meer bekend onder de naam La Reine."

„Het is jammer," voegde baron Rosenkrantz daar aan toe, „dat mijn broeder tot dusver al mijn waarschuwingen in de wind heeft geslagen en dat ik in dit opzicht geen invloed op hem kon uitoefenen."

„Ik heb reeds van de danseres gehoord," zei Raffles, „zij moet zeer mooi zijn."

„Al de heren liggen aan haar voeten," gaf baron Fervier ten antwoord.

„Welnu, baron," merkte Raffles op, „en hoe kunt u dan nog beweren dat de mannen sterker zijn dan de vrouwen?"

„Ik zou er ook niets tegen hebben," zei baron Rosenkrantz, „want gij beiden weet, dat ik lang niet ongevoelig ben voor vrouwelijke schoonheid en lief-taligheid en ik zou niet gaarne willen, dat u zoudt denken, dat ik mijn broeder zijn overwinning misgunde uit naijver of iets dergelijks. Maar Nouri Hata wordt beschouwd als een avonturierster en staat als een zeer gevaarlijke vrouw bekend. Zij heeft een slechte naam en niet ten onrechte."

Raffles luisterde aandachtig toe. Het ging hem als de jager, die op het spoor van een stuk wild is.

„Wat u daar zegt is zeer interessant voor mij. Kunt

u mij daarover iets naders meedelen, baron?" vroeg hij.

De baron nam tegenover Raffles plaats en antwoordde:

„Jawel, mylord, dat kan ik.

Wij, leden van deze club, hebben maar al te goede redenen, om ons voor deze vrouw in acht te nemen, daar hetgeen hier onlangs gebeurd is, met onze club ten nauwste in verband staat. Wanneer wij niet zo geruime tijd de eer van uw aangenaam gezelschap hadden moeten derven, zou ik u thans niet op de hoogte behoeven te brengen van een aangelegenheid, welke een treurige en onuitwisbare indruk op alle clubleden heeft gemaakt. Luister, hebt u de jonge graaf Hervard en baron Bissonier gekend?"

„Ja zeker, ik heb met beide heren kennis gemaakt," antwoordde Raffles. „Voor al baron Bissonier was mijn vriend, omdat hij een grote vereerder van de Engelse sport was. Hoe gaat het met de baron?"

Baron Fervier antwoordde:

„Baron Bissonier leeft niet meer."

Raffles keek de oude president verschrikt aan en vroeg zichtbaar ontsteld:

„Wat vertelt u me daar? Baron Bissonier dood? Ik meende toch, dat hij zich in een uitstekende gezondheid mocht verheugen. Hij heeft zeker een ernstige ziekte gehad. Of is hem een ongeluk overkomen?"

„Nee," zei baron Rosenkrantz. „Hij heeft de hand aan zichzelf geslagen. Dat gebeurde vijf weken geleden. Hij was des avonds nog vrolijk in de club en niemand kon toen vermoeden, dat hij reeds de volgende ochtend een lijk zou zijn."

„En de oorzaak?" vroeg Raffles. „Voor zover ik weet, was hij zeer vermogend. Geldzorgen kunnen dus de oorzaak niet geweest zijn."

„Dat was hij ook," antwoordde de baron. „Maar hij kon een van zijn hartstochten niet bedwingen."

„U maakt mij zeer nieuwsgierig; wat is er dan met hem voorgevallen?" vroeg Raffles.

„Hij was verliefd op de danseres," zei de baron, „op de danseres La Reine."

„Maar daarom behoefde hij zich toch niet van kant te maken!" meende Raffles.

„Dat is juist wat wij allen niet weten," zei de baron geheimzinnig. „Het is een feit, dat Baron Bissonier verscheidene weken met haar op zeer intieme voet verkeerde; toen verliefd op haar is geworden en zich op zekere morgen voor het hoofd schoot.

Brieven, waaruit de oorzaak van zijn dood geput kon worden, heeft hij niet achtergelaten. Maar wij

allen zijn er bijna van overtuigd, dat de oorzaak van de zelfmoord de schone danseres is geweest, want..." hij brak plotseling af, zweeg en keek in het vuur van de haard.

Raffles, die op meer bijzonderheden wachtte, zei:

„Want?..."

„Want graaf Hervard stierf onder dezelfde omstandigheden," vulde baron Rosenkrantz de zin aan.

Raffles stond op en keek de beide heren aan, die met ernstige blikken naar het vuur in de haard staarden.

Hij legde zijn hand op de schouder van de oude baron Fervier, de president der club en zei:

„Mijne heren, het is inderdaad een vreselijke tijding, die u mij daar meedeelt en ik kan haast niet geloven, dat een vrouw hier de aanleidende oorzaak van is geweest. Had Graaf Hervard dan óók kennis aangeknoopt met de danseres?"

Beide heren gaven een toestemmend antwoord.

„En heeft Graaf Hervard ook zelfmoord gepleegd?" vroeg Raffles.

„Ja, precies als baron Bissonier," verklaarde baron Fervier.

„Nauwelijks had de eerste een eind aan zijn leven gemaakt, of graaf Hervard nam de leeg geworden plaats voor hem in, verwierf de gunst der danseres en sloeg de hand aan zichzelf. En nu is mijn broer de uitverkorene van de Indische," vervolgde baron Rosenkrantz.

„U zult zich daarom mijn bezorgdheid voor hem kunnen begrijpen. Ik kan met geen positieve beschuldigingen aankomen, omdat ik niets bewijzen kan, al ben ik wat mijn persoon betreft er ook vast van overtuigd, dat hier alleen de invloed der schone vrouw als de oorzaak van deze noodlottige dubbele zelfmoord moet worden beschouwd."

Een diepe stilte volgde op deze woorden en in de grote zaal werd alleen het knetterend gevlam der brandende houtblokken in de haard gehoord.

Geen der heren scheen meer lust te hebben tot praten en zij zaten somber en stilzwijgend voor zich uit te staren. Nu en dan ging in de gang een deur open en dan drong flauw het geklots der ballen uit de naburige biljartzaal tot de zwijgenden door.

Op een gegeven ogenblik werd wederom de vleugel deur der zaal, waar de heren bijeen zaten, geopend en zonder dat de lakei, die dat deed, iemand aandiende, kwam een nieuwe bezoeker de zaal binnen.

Er brandden slechts enkele lampen in de grote zaal,

waardoor deze slechts in een schemerachtig licht was gehuld. Hierdoor stak de figuur van de binnentredende als een donker silhouet tegen de lichtere muur van de gang af. Dit duurde echter slechts een ogenblik, want toen de deur dicht ging scheen de gestalte in het schemerlicht der zaal te versmelten. De aanwezigen, die aan een rond tafeltje bij het haardvuur zaten, keken op en het was alsof een huivering door hun leden ging, toen zij naar de binnentredende keken.

Was hij de bringer van een slechte tijding? Was hij een noodlotsbode? . . .

De nieuw aangekomene trad drie schreden naar het haardvuur en bleef toen opnieuw staan, terwijl hij de heren beurt om beurt scherp aanzag.

Toen zijn oog op baron Rosenkrantz viel, was het alsof zijn gelaat betrok en er een waas voor zijn ogen kwam.

De nieuwe gast was de officier van justitie, Maître Gustave Matin.

TWEEDE HOOFDSTUK

Tegenstellingen

De zware tapijten maakten de voetstappen van de officier van justitie onhoorbaar, toen hij plotseling bij de heren kwam, zij keken hem in spanning aan. Maître Matin was sedert jaren een achtenswaardig lid van de club en de voorname aristocraten groetten hem vriendelijk.

„Ik vind, dat ge bijzonder stil zijt, mijne heren,” zei Matin.

„Dat is ook zo,” antwoordde baron Fervier. „Wij hadden zo juist een gesprek, dat ons enigszins weemoedig stemde.

Wij hebben u in lange tijd niet in de club gezien. U hebt het zeker met dienstzaken te druk gehad?”

„Dat is zo, mijne heren,” zei de officier van justitie.

„Ik ben tegenwoordig met strafzaken overladen, doordat een mijner collega's ziek is geworden en ik zijn dienst moet waarnemen. Het is Maître Huron, die voor de buitendienst is aangesteld en hij is ook de oorzaak, dat ik hedenavond hier gekomen ben.”

„Komt u dan hier voor zaken?” vroeg de president. De toegesprokene maakte een buiging en antwoordde:

„Ja, mijnheer de president. Ik ben voor dienstzaken gekomen.”

Het gezicht van de oude baron Fervier verbleekte.

„Om 's hemelswil, er is toch niet het een of ander schandaal voorgevallen?” vroeg hij.

„Wij houden er niet van om de opmerkzaamheid van het publiek tot ons te trekken, en ik heb er nooit van gehoord, dat er ooit een schaduw op een van onze clubleden gevallen is. Zeg mij dus wat er gaande is, mijnheer de officier.”

„Ik heb reeds gezegd,” aldus ging Matin voort, „dat ik hier kom als plaatsvervanger van mijn zieke collega, Maître Huron.

Mijn collega werkt altijd in de buitendienst en zou zeker niet in staat zijn om een onaangename tijding in de club over te brengen. Dat zou ik moeten doen.”

„Ja maar,” zei baron Fervier, „wees zo goed ons niet langer te pijnigen, wat is er gebeurd?”

De officier ging zitten, keek met een ernstig gezicht naar baron Rosenkrantz en zei:

„Ik kom van het huis van baron Rosenkrantz.”

Deze sprong verschrikt op:

„Bent u in mijn huis geweest?” vroeg hij. „Waarvoor? Wat wilt u dan van mij?”

„Jawel, ik ben in uw huis geweest,” bevestigde Matin. „Ik dacht u daar aan te treffen.”

Raffles en baron Fervier keken de ambtenaar opmerkzaam aan en lord Lister kreeg een gevoel alsof hij tegenwoordig was bij de laatste acte van een treurspel.

„En kwam ge in uw hoedanigheid als officier van justitie bij mij?” vroeg baron Rosenkrantz.

„Jawel baron,” antwoordde Matin. „Uw bediende heeft mij gezegd, dat u naar de club was gegaan en ik u hier kon vinden.

Ik heb u iets te overhandigen,” ging Matin voort en tastte met zijn linkerhand in zijn rechter borstzak.

„Een dagvaarding?” vroeg Rosenkrantz.

„Nee baron, maar dit.”

De ogen van de drie heren waren op de bruinlederen portefeuille gericht, waarop een gouden kroon was aangebracht en die door de officier uit zijn borstzak was gehaald.

Men hoorde een half onderdrukte kreet van de baron . . .

„Ik moet u deze portefeuille overhandigen,” ging de ambtenaar voort en gaf de portefeuille over.

Met bevende handen nam baron Rosenkrantz haar aan.

Hij bekeek het kostbare voorwerp enige ogenblikken en daarna de kleine gouden kroon, die daarop aangebracht was.

Met een hese stem riep hij:

„Ik geloof, dat ik deze portefeuille ken . . .”

„Jawel, baron,” zei de ambtenaar, „u zult haar zeker wel kennen. Als u haar opent, dan kunt u er zich van overtuigen, dat zich daarin enige belangrijke papieren van uw broeder, Henri Rosenkrantz, bevinden.

Er bevinden zich ook brieven, kaarten en nog meer papieren in. Ik heb ambtshalve de vrijheid moeten nemen, alles te nummeren en er mijn stempel op te zetten, overeenkomstig onze voorschriften.”

Baron Rosenkrantz had de portefeuille geopend en was er dadelijk van overtuigd, dat zij het eigendom was van zijn broeder Henri.

„Mag ik u vragen, mijnheer de officier, hoe u in het bezit bent gekomen van de portefeuille van mijn broeder?” vroeg Rosenkrantz thans.

De officier van justitie Matin zweeg en er heerste een ogenblik stilte.

Het was een van die zwijgende ogenblikken, waarin de mensen begrijpen, dat reeds in het volgende ogenblik een vernietigende tijding komt.

Alleen kon men nog de moeilijke ademhaling van baron Rosenkrantz horen.

„Wees zo goed om mij te antwoorden,” verzocht hij met een zachte bevende stem.

Maître Matin boog en men kon het hem duidelijk aanzien, dat het de ambtenaar moeilijk viel om te spreken.

Eindelijk keek hij baron Rosenkrantz aan en zei:

„Ik ontvang de portefeuille uit de handen van uw broeder zelf.”

De baron stond op en vroeg:

„Gaf mijn broeder u de portefeuille? Is hij dan gearresteerd?”

„Neen, baron. Tot mijn spijt niet,” luidde het antwoord.

„Tot uw spijt niet?” vroeg Rosenkrantz. „Meent u dan dat een arrestatie een geluk is?”

„Onder zekere omstandigheden wel, baron.”

„U spreekt in raadsels, mijnheer de officier. Wat is erger dan gearresteerd te worden?”

De officier van justitie Matin tastte opnieuw in zijn zak en haalde er een pakje uit, dat in papier gewikkeld was.

Hij opende het en nu zagen de heren, dat zich daarin bevonden een gouden horloge en dito ketting, waaraan een zegelring hing, voorts een gouden arm-

band, een diamanten ring, een broche met juwelen versierd en een ragfijne zilveren ketting.

Met wezenloze ogen keek baron Rosenkrantz naar al deze voorwerpen.

Hij kende ieder stuk.

Hij had persoonlijk het horloge en de zegelring – een erfstuk van zijn overleden vader – aan zijn broeder Henri geschonken.

„Mijnheer de officier,” zei hij, en de woorden bleven hem bijna in de keel steken, „mijnheer de officier, al deze voorwerpen zijn het eigendom van mijn broeder, spreek toch, wat is er met hem, ligt hij in een ziekenhuis?”

De ambtenaar wendde zijn ogen af, ten einde de indruk zijner woorden niet te zien.

„Baron Bissonier en graaf Hervard waren de minnaars van de Indische danseres La Reine,” zei Matin met toonloze stem.

„Hun laatste gang was er een, waarvan zij nooit zijn teruggekeerd. En nu . . .”

Men hoorde een kreet, wild, vreselijk, daarna greep de baron de officier bij de schouders en riep:

„Mijn broeder?”

„Mijnheer uw broeder . . .”

„Is hij dood? . . .”

„Hij is dood.”

In het volgende ogenblik sprongen Raffles en Fervier toe, om Rosenkrantz te steunen, die anders voorover op de grond was neergeslagen.

Hij viel in onmacht. Zowel Raffles als baron Fervier en ook de officier van justitie Matin waren zó ontsteld, dat het hun moeite kostte, de baron naar een divan te dragen; toen zij het zware lichaam daarop hadden, lieten zij ijswater en cognac brengen. De president beefde zó, dat hij moest gaan zitten; hij kon niet meer op zijn benen staan.

Alleen Raffles en Matin hielden zich met de bewusteloze bezig, goten hem een paar druppels cognac in de keel, besprenkelden zijn voorhoofd met ijswater en brachten hem aldus weer tot zichzelf.

Met verwrongen gelaatstrekken richtte de baron zich op, streek enige malen langs zijn voorhoofd en zei eindelijk:

„Vertel mij, mijnheer de officier, waar is mijn . . . mijn . . . waar is het lijk van mijn broeder?”

„Politie-agenten, die hedenmorgen om zes uur door het Bois de Boulogne patrouilleerden,” aldus verhaalde Matin, „vonden hem op een bank en meenden, dat het iemand was, die des nachts, van een vrolijk gezelschap teruggekeerd, door de koude was

bevangen en daar was ingeslapen. Toen zij hem wilden wekken, zagen zij, dat in de sneeuw een revolver lag en dat de ongelukkige zichzelf had doodgeschoten."

„Dat is verschrikkelijk. . . in één woord ontzettend," steunde baron Fervier, terwijl Raffles met gespannen aandacht luisterde.

„En waar is mijn broeder nu?" vroeg Rosenkrantz opnieuw.

„Daarvoor kom ik bij u, baron," antwoordde de officier van justitie. „U kunt het lijk bij mij in het hoofdbureau van politie in ontvangst nemen."

Baron Rosenkrantz gebruikte al zijn energie, verhief zich en zei:

„Geef mij uw arm, chef Maître, breng mij naar een auto en help mij, mijn broeder naar huis te brengen."

„Dat wil ik gaarne doen," zei Matin, terwijl hij de baron ondersteunde.

Toen de deuren achter het tweetal gesloten waren, zei baron Fervier:

„Dat is nu reeds het derde slachtoffer, dat de Indiische danseres op haar geweten heeft. Ik persoonlijk zag gisteravond nog de jonge baron met zijn minnares om elf uur naar haar woning rijden."

„Hebt u dat inderdaad gezien, baron?" vroeg Raffles.

„Jawel," knikte baron Fervier. „Ik maakte nog de heer Herfurth, die mij vergezelde, daarop attent en zei:

„Een gelukkige nacht."

„En een treurige, sombere morgen," voegde Raffles er aan toe, „nu is hij dood."

„Ik verzoek u, mijn beste lord Westborn, om over deze geschiedenis met de overige leden van de club nog niet te spreken. Een slechte tijding komt altijd te vroeg.

Een jonge bankier viert bovendien hedenavond hier in de club zijn geboortedag en dat zou het overige gezelschap de avond bederven."

De vleugeldeuren werden geopend en de officier van justitie Matin kwam weer binnen.

„Bent u reeds terug, mijnheer de officier?" vroeg Raffles verwonderd.

„Jawel, mylord," antwoordde Matin. „Ik heb de baron naar een auto gebracht en hem ter begeleiding een agent meegegeven, omdat hij mij verder niet nodig had. Ik ben blij, dat ik nu enige uren kan uitrusten."

„Daar hebt u gelijk in," zei baron Fervier, „ik mag

u zeker wel hetzelfde verzoeken als aan lord Westborn:

Wees namelijk zo goed om nog niets te vertellen van hetgeen er met baron Henri Rosenkrantz is voorgevallen, het zou de stemming bederven. Monsieur René Russet wil heden, na de voorstelling in de schouwburg, zijn geboortedag hier vieren. Het is vroeg genoeg, wanneer de leden van onze club morgen de treurige zaak vernemen."

„Goed," zei Maître Matin. „Er is toch niets meer aan te doen en het zou jammer zijn, als de stemming verstoord werd, wij kennen de jonge baron Rosenkrantz goed genoeg, dat hij zelf zou zeggen: Wees allen zo vrolijk mogelijk."

Op dit ogenblik kwam Mr. Russet binnen, ging naar de heren toe, groette hen en zei tot de president der club:

„Ik heb u iets te verzoeken, waarde baron. Ik ben hedenavond bij de pauze uit de schouwburg vertrokken, terwille van een gast, die ik bij mij heb en die ik graag hedenavond voor de feestelijkheden van mijn geboortedag in de club zou willen introduceren. Staat u dat toe?"

„Wel zeker," antwoordde baron Fervier. „Daarvoor behoeft u mij geen verlof te vragen. Zoals u weet staat het de leden vrij tweemaal per jaar een gast mee te brengen voor wie introductie vrij is."

„In dit geval wel, baron," antwoordde de jonge bankier, „want de gast, die ik introduceren wil, is een dame."

„Ook daar hebben wij niets op tegen," antwoordde baron Fervier. „Bij gelegenheden zoals heden, nu gij uw geboortedag viert, is het ons een genoegen al uw wensen in te willigen."

De bankier boog geveild, terwijl hij de president zijn hand toestak, om hem te bedanken.

„Ik geloof," zei hij vervolgens, „dat gij geen spijt zult hebben over de gunst die u mij bewijst. De dame, die ik wens te introduceren, is niet alleen een erkende schoonheid, maar bovendien een vrouw van de wereld en van uitstekende opvoeding. Wat echter nog meer zegt, zij is een erkend artieste van naam, die haar wedergade op de wereld niet heeft. Zij zal ongetwijfeld in staat zijn u allen, hier aanwezig, te boeien."

„Dat belooft veel, meneer de bankier," zei baron Fervier. „Wie is deze dame?"

Mr. Russet begon te lachen. De heren konden duidelijk bemerken, dat hij zich zeer veel liet voorstaan op zijn vriendschap met de kunstenaar.

„Het is . . . de u allen bekende, beroemde danseres *La Reine*,” zei hij ten slotte langzaam en met nadruk.

„Sapristi!” riep de officier van justitie, terwijl de president en Raffles verwonderd naar de jonge bankier keken.

„Dan zal het hier toegaan als in de schouwburg,” zei Raffles.

De jonge Russet, die de zin dezer woorden niet begreep, maakte een buiging en zei:

„Juist, lord Westborn. Wij moeten het er dan maar voor houden, dat wij hedenavond in de schouwburg zijn.”

Hij zag de blikken van verstandhouding niet, die baron Fervier, Raffles en Matin met elkaar wisselden.

Hij bemerkte ook niet dat de baron zijn vinger op de mond legde, aldus Raffles en Matin verzoekende om te zwijgen.

De president van de club wendde zich nu weer tot de bankier en zei:

„Wij beschouwen het als een grote eer de beroemde artiste in onze club te mogen zien. Wees zo goed ons aan de dame voor te stellen.”

Mr. Russet boog en vertrok uit de salon.

Nauwelijks was hij weg of Fervier zei:

„Dat is toch zeer toevallig, mijne heren.”

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

„Het leven is vol verrassingen. Ik moet bekennen, dat ik er werkelijk zeer naar verlang, met deze gevaarlijke dame kennis te maken.”

„Om 's hemels wil, lord Westborn,” zei baron Fervier, „wees toch op uw hoede en denk aan de drie ongelukkige slachtoffers van deze gevaarlijke schoonheid.”

„Wees onbezorgd, baron,” zei Raffles met een buiging. „Ik dank u voor uw bezorgdheid, maar ik ben wel in staat op mijzelf te passen.

Echter,” ging de baron voort en wendde zich tot Matin, „doet deze geschiedenis mij bijna aan een geheimzinnige misdaad denken.”

De officier van justitie trok, als naar gewoonte, de lippen samen en zei, nadat hij een ogenblik had nagedacht:

„U hebt een streng oordeel over de geschiedenis, baron. Mag ik weten waarop uw vermoeden berust?”

„Ja, weet u, mijnheer de officier,” antwoordde baron Fervier, „de omstandigheden zijn zo vreemd; het zou iets voor Sherlock Holmes zijn! Drie heren uit onze club komen achtereenvolgens met deze be-

roemde danseres in aanraking en alle drie schieten zij zich voor het hoofd.”

„De zaak heeft ook naar mijn mening een ietwat misdadig aanzien,” zei de heer Matin, „maar . . .”

Hij moest zwijgen, want op dat ogenblik werden de vleugeldeuren geopend en „*La Reine*” kwam, aan de arm van haar nieuwe vriend, binnen.

Raffles zag dadelijk, dat Russet niets te veel had gezegd: Zij was een buitengewone schoonheid.

Een fraai gevormd lichaam, een prachtige haardos en een paar vurige ogen in het gelaat, zó regelmatig, dat het herinnerde aan de beroemde schoonheden uit de oude tijd.

Met een betoverend lachje stak zij de heren haar slanke, blanke handen toe en groette hen.

Toen zij aan de officier van justitie Matin werd voorgesteld, zei zij:

„Het treft goed, dat ik kennis met u maak, Mr. Matin. Ik heb u namelijk een verzoek te doen. Ik hoorde namelijk gisteren van de jonge baron Rosenkrantz, dat u het toezicht hebt bij de executie van de apache Liaboeuf en toegangskaarten kunt afgeven voor dit interessante drama.”

„Dat kan ik inderdaad doen,” antwoorde Maître Matin. „Maar ik hoop, dat u mij niet om een kaart zult vragen. Ik zou haar u natuurlijk niet weigeren, doch ik vind, dat zulke vreselijke tonelen niets voor dames zijn.”

„Ach!” zei *La Reine*, „u vergist u, mon cher Maître. Ik geloof, dat mijn zenuwen sterker zijn dan die van veel heren.

Buitendien stel ik er als kunstenaars belang in, eens een executie bij te wonen, want ik wil de indruk, die ik daarbij ontvang, in een dans weergeven. Een dans, die ik „dans naar de guillotine” wil noemen.”

„Een eigenaardig idee,” zei Raffles. „Een dans naar de guillotine, hoe kunt u die voorstellen?”

„O, zeer goed, lord Westborn,” antwoordde Nouri Hata.

„Indien men mij naar de guillotine zou brengen, dan moest men mij verlof geven om de weg daarheen dansend af te leggen.

Te Petersburg zei een van mijn vereerders, van wie ik later hoorde dat hij een Russische beul was, tot mij – een man, aan wie men geen spoor van zijn merkwaardig beroep kon bemerken – dat ik een prachtige hals had om ge Guillotineerd te worden.” Alle heren keken naar de slanke hals, waaromheen een kostbaar snoer van zwarte paarden hing.

„Ja zeker,” zei baron Fervier, „de guillotine zou uw

slanke hals ongetwijfeld op „kunstzinnige” wijze doorsnijden.”

„De guillotine,” zei Maître Matin nu, „slaat iedere hals af. De apache, die morgen terechtgesteld wordt, heeft een nek als een stier; maar dat zal hem niet baten.”

„Mon cher Maître,” zei La Reine daarop, „ik verzoek u dringend om mij toe te staan morgen de terechtstelling bij te wonen!”

„Als u onder geleide komt, madame,” antwoordde Matin, „dan zal ik het u niet weigeren.”

De danseres keek hem aan en zei:

„Natuurlijk zal ik dat doen. De hele club zal wel meekomen. Ik zal zo veel heren meebrengen als u wenst.”

„Welnu, als u onder geleide van leden der club komt,” hernam Matin, „dan staat mijn kamer, in het paleis van justitie, waar u alles nauwkeurig kunt zien, te uwer beschikking.”

„La Reine” reikte hem haar hand, die de officier galant kuste, en waarbij zij zei:

„Ik dank u, Maître Matin. Dan zien wij elkaar morgen vroeg in het paleis van justitie terug.

En nu, mijne heren, genoeg over dit onderwerp. Hoe interessant het ook is, is het niet geschikt om als onderwerp te dienen voor een avond als deze.

Deze avond behoort aan Monsieur Russet en het is onze plicht het hem op dit feest zo prettig en aangenaam mogelijk te maken. Opzij alle naargeestige gedachten en feest gevierd!”

Zij nam de arm van bankier Russet, terwijl baron Fervier de bedienden order gaf om de deuren der eetzaal open te zetten.

Hij liet de overige leden van de club weten, dat de tafel gereed was en spoedig daarna zaten een groot aantal heren rondom de weelderig gedekte tafel en tussen hen in slechts La Reine als enige vrouw, terwijl het souper werd opgediend.

La Reine voerde bijna alleen het woord. Haar geestige en pittige opmerkingen vonden bij allen ingang.

Alle heren, behalve Raffles en Maître Matin, maakten haar het hof.

Zelfs de oude baron Fervier, die aan haar rechterzijde zat, overstelpte haar met complimentjes.

De stemming werd weldra buitengewoon opgewekt en toen La Reine een roos ontbladerde, die op haar boezem stak, en in ieder der wijnglazen van de heren een blad wierp, dat zij vooraf gekust had, bereikte de vrolijkheid haar toppunt.

Alleen Raffles en Matin bleven ernstig en enigszins terughoudend, waardoor de officier van justitie een grote achting kreeg voor de vermeende lord Westborn.

Raffles bemerkte, dat de danseres deze houding niet ontgaan was. Zij was er zo aan gewoon de gehele mannelijke wereld aan haar voeten te zien, dat iemand die ongevoelig bleef voor haar bekoorlijkheden, haar wel moest opvallen. Hij zag, dat zij hem nu en dan tersluiks aankeek en dat haar mooi gelaat dan zeer ernstig werd.

Voordat het souper geëindigd was, stak baron Fervier een toast af op de jarige Russet en zei daarbij, dat hij hen het grootste genoegen had verschaft, door de clubleden in kennis te brengen met de artieste La Reine.

Een luid applaus volgde op deze woorden, waarna de tafel opgebroken werd.

De heren stonden op en toen Nouri Hata voorstelde om een of ander hasardspel te spelen, haastten de aanwezigen zich aan haar verlangen te voldoen.

In minder dan geen tijd waren enige speeltafels opgezet, waar men naar keuze vingt-et-un of roulette kon spelen.

Weldra was het spel in volle gang en La Reine was de ziel van het gezelschap.

Eindelijk stond La Reine op en zei:

„Mijne heren, laat ons nu ophouden met spelen en, als één van u muziek kent, dan verzoek ik hem op de vleugel een dans voor mij te spelen; het moet levendige, hartstochtelijke muziek zijn en ik zal daarbij dansen à la Monte Carlo.

Dat zal voor de jarige het geschenk zijn dat ik hem beloofd heb.”

Raffles bood zich aan om te spelen. La Reine keek hem eerst uitvorsend aan en zei toen:

„Lord Westborn, ik geloof niet, dat u, die zo koud van natuur schijnt te zijn, muziek kunt spelen, zoals ik dat wens.”

„Dat zoudt u moeten ondervinden, madame,” zei Raffles beleefd, maar koel.

En zonder verder antwoord af te wachten ging hij naar de vleugel en daar hij meesterlijk piano speelde, luisterde La Reine enige ogenblikken met verwondering naar het spel.

Het was alsof zij in een andere wereld verplaatst was. Was dat spel van een amateur? Het was ongehoorlijk. Van een beroepsmusicus had zij het nog nimmer zó gehoord.

Het was alsof van de lange, smalle vingers van die

Engelse gentleman de noten als parelen afdrupten. Nu eens deed hij het instrument juichen, dan weer klagen om het hart te doen breken en eindelijk na met enige meesterlijke akkoorden een slot aan zijn inleiding te hebben gemaakt, ging hij over tot een zwoel dansritme, dat La Reine als het ware noodzaakte de maat met haar voeten te volgen. Eerst langzaam, maar dan hoe langer hoe vlugger, tot de muziek haar opzweepte tot een woeste extase, waarbij haar voeten de grond niet meer schenen te raken. Met verbazing keken al de leden van de club naar de danseres en een uitbundig succes was de beloning voor haar prestaties.

Maar zij ging naar Raffles toe, nam de boeket rozen, die zij op haar borst droeg en stak die op zijn jas, terwijl zij er bij voegde:

„Ziehier mijn dank voor uw prachtig spel, u hebt meesterlijk gespeeld.”

De jonge bankier Russet keek jaloers naar Raffles en zei op scherpe toon:

„U moest maar trachten met muziek uw brood te verdienen.”

Dat was een belediging, die zo duidelijk uitgesproken werd, dat een pijnlijk stilzwijgen ontstond.

Lord Edward Lister stond op, keek de bankier met een koele blik aan en antwoordde:

„Zo? Vindt gij dat, monsieur? Het doet mij genoegen, dat u er zo over denkt. Want arbeid heeft nog nimmer iemand verlaagt.

Volgens de opvatting der Engelse aristocraten wordt het prestige van ieder mens verhoogd wanneer hij iets weet aan te pakken.

Ik kan mij niet voorstellen waarmee gij uw brood zoudt kunnen verdienen.”

„Ik,” zei Mr. Russet vertoornd, „ben lid van de bankiersfirma Jaques Russet en Cie en heb het als zodanig niet nodig, mij er op toe te leggen om mijn brood te verdienen.”

Raffles wendde zich nu tot baron Fervier en vroeg: „Heeft de vader van dit jonge mens de firma Jacques Russet en Cie niet opgericht?”

„Ja zeker, lord Westborn,” antwoordde de gevraagde.

„Dan neemt de jonge bankier een verkeerde houding aan,” ging Raffles voort. „Hij mag misschien in de keuze van zijn vader voorzichtig geweest zijn, maar zeker nog niet voorzichtig genoeg, want zijn vader is geen aristocraat.”

„Mijnheer!” riep de bankier woedend.

Raffles keek hem minachtend aan en antwoordde:

„U bedoelt zeker lord Westborn!

Aan de woorden waarmee u mij toegesproken hebt, kent men uw afkomst reeds!”

De danseres, die tot nu gezwegen had, zag in, dat het gesprek een verkeerde wending nam en zei:

„Mijnheren, staakt dit woordenspel. Monsieur Russet schijnt te veel gedronken te hebben. Hij vergeet, dat hij, die mijn vriend is, verplicht is om voor het genot, dat uw prachtig spel ons verschaft heeft, dankbaar te zijn.

En nu mijne heren, laat alle rancunes varen. Ik moet over iets anders spreken.

Ik nodig u allen uit om mij morgen vroeg bij de terechtstelling van de apache Liaboef, te begeleiden. Wie van u gaat mee?”

Op aller gezichten was een soort van verlegenheid te lezen. Niemand beschouwde de zaak als een grap. Eindelijk meldden Raffles en baron Fervier zich aan en gaven aan al de overigen een teken, van zich bij hen aan te sluiten.

Hiermee eindigde de soirée en de danseres liet zich door bankier Russet naar huis brengen.

Maar Raffles, de president van de club, en de officier van justitie Matin bleven nog wat napraten over de grote invloed, die de Indische kunstenaar op alle mannen scheen uit te oefenen.

„Ik ben nieuwsgierig,” zei Raffles, „of Nouri Hata reeds iets weet van de dood van haar laatste ver eerder, de jonge baron Rosenkrantz.”

„Dat geloof ik wel,” zei de officier, „ik vroeg bankier Russet, hoe het kwam dat hij, nadat hij weken lang tevergeefs naar de gunst van de dame gedongen had, eindelijk juist heden zijn doel bereikt heeft.”

„En wat zei hij?”

Raffles was zo nieuwsgierig, dat hij de sigaret, die hij juist had aangestoken, onaangeroerd in het asbakje liet uitbranden.

„Hij zei,” antwoordde Matin, „dat hij deze voormiddag een uitnodigingskaart van La Reine had ontvangen, waarin zij hem meedeelde, dat zij er zich over verheugen zou, hem bij zich te zien.

„Als u nu alles bedenkt, mijne heren, dan zal het u wel duidelijk zijn, dat de danseres het oude spreekwoord huldigt:

„De koning is dood, leve de koning!”

Raffles keek peinzend voor zich.

„U zult wel gelijk hebben, cher Maître,” zei hij ten slotte, „ik stel er intussen veel belang in, om het geheim te ontdekken waarin de zelfmoord van baron

Rosenkrantz schijnt gehuld te zijn."

„Bemoei u daar liever niet mee," zei baron Fervier, „het zou slecht voor u kunnen aflopen."

„Dat is ook mijn mening," voegde Matin er aan toe. Maar Raffles zei:

„Ik voel mij altijd gedrongen om mij met zulke zaken in te laten. Ik hoop daardoor veel kwaad te kunnen voorkomen."

Daarmee eindigde hun gesprek en verlieten ook zij de club.

DERDE HOOFDSTUK

De terechtstelling van de apache

Het liep tegen zes uur in de morgen.

In de straten van Parijs heerste nog een diepe duisternis, toen de officier van justitie Matin op zijn bureau kwam, waar de commissaris van de nachtdienst voor zijn schrijftafel zat te werken.

Beide heren groetten elkander vriendschappelijk, waarna de commissaris zei:

„U komt tamelijk vroeg, Maître; uw dienst begint eerst om zeven uur."

„Dat is zo," antwoordde Matin. „Maar ik was tot vijf uur in de club, toen was het de moeite niet meer waard om te gaan slapen.

Ik heb een bad genomen, ontbeten, en voel mij nu fris en wel. Is er tijdens de nacht iets bijzonders voorgevallen?"

„Niets van belang. Alles naar gewoonte. Geen ernstige misdaden."

De officier trok zijn overjas uit, terwijl de commissaris opstond en zich gereed maakte om te vertrekken.

Het hoge, brede venster, dat van groene gordijnen voorzien was, bevond zich links van het schrijfbureau.

Nu en dan hoorde men door dit venster doffe hamerslagen.

Terwijl Matin aan het schrijfbureau ging zitten, luisterde hij naar het kloppen en zei:

„Ze zijn zeker reeds bezig het schavot op te richten?"

„Ja, sedert twee uur heb ik het genoeg gehad, dat geklop te horen."

„Het is buiten zó koud," zei Matin, „dat het afgeslagen hoofd van Liaboeuf zeker wel weer op de

romp zal vastvriezen."

„Vandaag benijd ik u uw dienst niet, mijnheer de officier," zei de commissaris.

„Dat wordt ook al gewoonte," antwoordde Matin, die reeds tien jaar langer in dienst was dan de ander.

„Dat is wel mogelijk," antwoordde de commissaris. „Maar ik zeg nog eens dat ik voor zoiets niet geschikt ben."

Na deze woorden gaf hij Matin de hand en vertrok. Matin werkte een half uur aan de stukken, die op zijn bureau lagen, gaf enige bevelen aan zijn ondergeschikten en stak daarna een sigaar op.

De dienstdoende agent kwam binnen en gaf een kaartje aan de officier.

Verbaasd las Matin:

„Baron Charles Rosenkrantz!"

Wat zou die, op zo'n vroeg uur, van hem willen?

Hij gelastte de agent om die heer bij hem te brengen. Onmiddellijk daarna kwam baron Rosenkrantz binnen en dadelijk viel de officier het bleke gelaat van de bezoeker op, waarop een wanhopige trek lag.

Nadat de heren elkaar gegroet hadden zei Matin:

„Ik verwonder mij er over, baron, u zo vroeg bij mij te zien; waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken? Kan ik iets voor u doen?"

Baron Rosenkrantz, die, vermoeid als hij was, op de divan, die dicht bij het schrijfbureau stond, was gaan zitten, antwoordde:

„Ik heb de ganse nacht doorgebracht aan de baar van mijn overleden broeder.

Het is vreselijk, Maître, als men een van zijn geliefde bloedverwanten voor altijd verliest. Men kan het zich bijna niet voorstellen. Men kan het niet geloven, dat de overledene zijn ogen nooit meer kan openen en nooit meer iets zal zeggen.

Is dit reeds bij elk sterfgeval zo, nog meer voelt men het, wanneer de overledene op jeugdige leeftijd en onverwacht uit het leven scheidt.

Het is mij als een droom en vannacht moest ik telkenmale een blik werpen op het koude, ziellose lichaam van mijn lieve broeder om te kunnen geloven, dat hij werkelijk uit het leven was gescheiden. En waarom? . . . waarom? . . .

Tevergeefs heb ik de ganse nacht een antwoord gezocht op de vraag:

Broeder, waarom hebt ge mij dit aangedaan? Waarom hebt gij vrijwillig het leven verlaten? Het is een vreselijk geheim, dat ik niet kan oplossen."

„Misschien een plotselinge krankzinnigheid, baron," zei Matin, om toch iets te zeggen.

„Niet mogelijk, mijnheer de officier. Nooit zijn er in mijn familie gevallen van krankzinnigheid voorgekomen,” hernam de baron.

„Mijn broeder Henri was een levenslustig jong mens, had geen hartstochten en leefde soliede.

Er waren dus geen redenen voorhanden om de hand aan zichzelf te slaan. En toch . . .”

Matin, die innig medelijden met de baron had, trachtte hem te troosten.

Maar tevergeefs.

„Ik kom bij u, om met u te trachten een tipje van het geheim op te lichten,” vervolgde de baron.

„Ik ben gaarne bereid om met alles wat in mijn macht is, u van dienst te zijn,” luidde het antwoord.

„Ik vermoed, dat de oorzaak van de dood van mijn broeder alleen te zoeken is bij de danseres La Reine,” ging baron Rosenkrantz voort.

„Mijn broeder is het derde slachtoffer. Bedenk dat, mijnheer de officier! Eergisteravond bracht ik mijn broeder persoonlijk in mijn auto naar de schouwburg en ik heb hem niet meer levend teruggezien.

Het staat vast, dat hij met de danseres in gezelschap is geweest en het is zonder twijfel dat hij uit haar gezelschap komend onmiddellijk de dood is tegemoet gegaan, precies zoals baron Bissonier en graaf Hervard.”

„Dat is zo,” zei Matin. „Ik geef toe, dat zulks zeer toevallig is, maar zie niet in, dat er noodzakelijk een misdaad moet gepleegd zijn.”

„Lord Westborn heeft mij eens in de club gezegd, dat er misdaden zijn, die niet onder het bereik van de strafwet vallen. Misdaden, die zó geraffineerd zijn en zo boven alle menselijke berekening, dat de wetgevers er machteloos tegenover staan.

Zulke misdaden kunnen alleen wij mensen, buiten de wet om, straffen,” meende baron Rosenkrantz.

„Zeker, baron, er zijn zulke misdaden en wat lord Westborn gezegd heeft, is voor ons criminalisten zeer interessant. Als Engelsman weet hij beter dan wij, Fransen, wat er in zijn land omgaat en ofschoon wij wel eens gehoord hebben van Lord Edward Lister, die onder de naam John Raffles in Engeland allerlei misdaden bedrijft, heeft lord Westborn mij een beschrijving gegeven van die man, die werkelijk een gentleman moet zijn en dus de naam gentleman-dief verdient, terwijl mij tevens gebleken is, dat hij zich tot taak gesteld heeft die misdadigers, welke buiten het bereik van de wet vallen, te straffen. Hij schuwt daarvoor geen middelen, zelfs niet wanneer deze dwars tegen bestaand wetten indruisen, om

welke reden zich dan ook het eigenaardige feit voordoet, dat hij een vijand is van de misdaad, maar van de politie tegelijkertijd, die alleen met de daden en niet met de beweegredenen rekening houdt.

Het wil mij voorkomen, dat dit geval speciaal iets zou zijn voor lord Lister, om zich mee te bemoeien. Ik geloof stellig, dat als er werkelijk een misdaad gepleegd was, degene, die de misdaad had bedreven, zijn of haar gerechte straf zou ondergaan.”

„Wat u daar zegt, mijnheer de officier,” zei baron Rosenkrantz, „is zeer interessant voor mij. Is het u bekend of deze lord Lister reeds met eigen hand de straf aan een dergelijke misdadiger heeft toegediend?”

„Dat niet,” antwoordde de officier, „voor zover ik weet heeft lord Lister gedurende zijn gehele levensloop nog nooit een druppel mensenbloed vergoten.” „Dan zal hij daartoe zeker nog nooit de gelegenheid gehad hebben,” meende de baron.

„Dat is wel mogelijk,” antwoordde de officier en keek baron Rosenkrantz weer eens zeer ernstig aan. Deze scheen in gedachten verzonken en keek naar de vloer.

Matin trachtte de gedachten van zijn bezoeker te raden. – Wat zou de baron wel bedoelen met dit gesprek?

Plotseling keek deze op en zei:

„Wat gebeurt er met iemand, die uit een rechtmatige vijandschap, iemand om het leven brengt?”

Nu had Mr. Matin zekerheid. Wat hij vreesde werd bewaarheid. Baron Rosenkrantz scheen van zins te zijn zich zelf recht te verschaffen, indien hij dat niet op wettelijke wijze kon verkrijgen. Uit zijn vraag bleek maar al te duidelijk, dat hij van plan was de moordnares of beter gezegd de vrouw, die hij voor de moordnares hield, te straffen.

Hij besloot een afwachtende houding aan te nemen en de baron zoveel mogelijk voor de gevolgen van zijn daad te waarschuwen.

„Dat is een vraag, baron, die ik u niet dadelijk kan beantwoorden. Ik geloof intussen niet dat hij wordt vrijgesproken,” luidde het diplomatieke antwoord.

„Maar wel dat hij op het schavot komt?” vroeg de baron verder.

„Dat ook niet, baron. Men zou hem waarschijnlijk, wegens verzachtende omstandigheden, levenslang of voor vele jaren naar Cayenne verbannen.”

„Dat is een grove onrechtvaardigheid,” zei de baron. „Wat moet zo iemand daarginds, tussen die ruwe misdadigers, doen?”

Matin haalde de schouders op en antwoordde:

„Voor hen bestaat in Frankrijk geen andere straf.”
„Welnu, dan zou hij wel verplicht zijn de hand aan zichzelf te slaan, vind ik. Maar dan zou zo iemand, waarvoor in het wetboek geen straf is bepaald, twee mensenlevens op zijn geweten hebben. Dat is zo ver-keerd mogelijk.”

Matin keek de baron scherp aan en zei:

„Ik geloof, uw bedoeling te raden, baron. U hebt het plan, zich te wreken.”

De baron stemde dit toe.

„Ik waarschuw u, baron,” zei Matin nu. „Ge kunt geen zekerheid hebben, dat de persoon, die ge tref-fen wilt, inderdaad de schuldige is.”

„Daarvan ben ik wel overtuigd, Maître Matin,” zei de baron met op elkaar geklemde tanden, „en voor dat het middernachtelijk uur geslagen heeft, zal ik mijn broeder gewroken hebben.”

De officier van justitie ging naar de baron toe, legde de hand op zijn schouder en zei:

„Ik wil u een voorstel doen.”

„En dat is?”

„Geef er mij uw woord van eer op, baron, dat ge uw plan niet eerder ten uitvoer brengt, totdat ik u zeg, dat ge u niet vergist. Dan, maar ook dan alleen, moogt ge, wat mij betreft, eigen rechter zijn.”

De baron keek enige ogenblikken voor zich, stond daarna op, reikte de ambtenaar der justitie de hand en zei:

„Goed! Ik geef u mijn woord van eer, dat ik zo lang zal wachten.”

„Begeef u nu ter ruste, baron,” zei Mr. Matin thans, „ge hebt daaraan behoefte.”

„Ik voel mij inderdaad zeer vermoeid,” bekende deze.

Matin begeleidde de baron tot aan de poort van het paleis van justitie en toen hij daar afscheid van hem nam, trad juist lord Westborn, die echter door baron Rosenkrantz niet werd opgemerkt, binnen.

Matin en lord Westborn gingen naar het bureau en nu vertelde Matin van het bezoek van baron Rosenkrantz.

„Ik heb mij voorgenomen,” zei Raffles, alias lord Westborn, „om te trachten het geheim van de danseres te weten te komen.”

„Hoe wilt ge dat aanleggen?” vroeg Matin.

„Dat weet ik zelf nog niet,” antwoordde de lord, „maar ik hoop het te vinden.

Wat is dat voor een geklop, dat ik daar hoor?”

„Men richt het schavot op.”

„Mag ik de gordijnen wegschuiven?”

„Zeker, lord Westborn.”

Raffles ging naar de vensters, schoof de gordijnen ter zijde en keek naar de binnenplaats, waarop het vertrek van de officier van justitie uitkeek.

De lantaarns en elektrische lichten brandden nog, maar reeds kwam aan de rechterzijde van het plein een afdeling soldaten aan marcheren, die met de politie het terrein moesten afzetten, de manschappen stelden zich in positie.

Daar de terechtstelling in het openbaar moest geschieden, daar dit volgens de wet werd voorgeschreven, had men enkele burgers tot de binnenplaats toegelaten. Als Raffles zich geheel naar de rechterzijde van het venster begaf en dan zoveel mogelijk naar links keek, kon hij zien, dat zich daar een stuk of twintig mensen bevonden, allen mannen en blijkbaar geestverwanten van de veroordeelde.

Voor de poort, waarachter zich nog een grote menigte mensen bevond, welke door op de tenen te gaan staan en de halzen te rekken, poogden nog iets van het lugubere toneel op te vangen, stond een afdeling soldaten met de bajonet op het geweer.

De guillotine stond als een smalle poort op een ruwe balustrade van hout. Op enige afstand stonden de stoelen gereed voor de rechters, die tegenwoordig moesten zijn en een tafel, die met de Franse vlag bedekt was.

Dat was de plaats voor de officier van justitie, die de terechtstelling mede bijwonen moest.

Vooraan op het schavot stond een heer met een cilinderhoed op, die door Matin werd aangeduid als de scherprechter van Parijs, destijds monsieur Deibler.

Enige knechten stonden naast hem en juist zag Raffles, dat de scherprechter het touw van de valbijl onderzocht, om zich ervan te overtuigen of alles goed in orde was.

Vlak achter de guillotine stond de doodkist met zaagsel reeds gereed, waarin, na de executie, het lichaam van de terechtgestelde neergelegd wordt, het hoofd voor de voeten.

Terwijl Raffles en de officier van justitie naar het plein keken, werd de deur geopend en de danseres kwam aan de arm van bankier Russet binnen, vergezeld door baron Fervier en een half dozijn leden van de club.

De kunstenaar was opgewekt en vrolijk, alsof zij een blijspel moest bijwonen, terwijl de heren van de club, behalve Raffles en de officier, met bleke ge-

laatstrekken om haar heen stonden.

De schemering, de koude, grauwe schemering van de vroege winterdag was intussen aangebroken en overgoot alles met haar vaal licht. Toch scheen het door de drukte op het plein en door het binnentreden van de elegante vrouw in het vertrek van de officier van justitie, alsof het lugubere van het gehele toneel een weinig verdwenen was en plaats gemaakt had voor een tafereel vol zakelijkheid en bedrijvigheid.

„Wanneer begint de terechtstelling? Moet men nog lang wachten?” vroeg madame La Reine, en haalde uit een foudraal een met juwelen bezette toneelkijker te voorschijn.

„De korte geschiedenis zal binnen enige minuten beginnen,” luidde het antwoord van Maître Matin.

„Korte geschiedenis is een prachtige uitdrukking,” zei de danseres lachend.

„Ja, madame, de voltrekking duurt niet lang, integendeel, zo kort als maar mogelijk is,” zei de ambtenaar.

De Indische ging nu naar het venster en liet zich door de officier de constructie van de guillotine uitleggen.

Gedurende dit gesprek werd de lamp in het vertrek uitgedraaid en het onaangename schemerlicht drong nu ook tot de kamer door.

Nu hoorde men het geluid van een klok en Matin deelde mee, dat de veroordeelde thans zijn laatste gang deed uit de cel van het paleis van justitie.

Men hoorde het dof gerommel der trommels, de deur van het gerechtsgebouw werd geopend, de rechterlijke ambtenaren kwamen naar buiten en namen plaats op de stoelen bij de guillotine.

Men kon duidelijk zien, dat de heren, ofschoon zij in hun pelsen gewikkeld waren, bibberden van koude en nervositeit.

Het tromgeroffel werd nu duidelijker gehoord en op dat ogenblik kwam de veroordeelde, die alleen gekleed was in een hemd en dunne broek, met de handen op de rug geboeid, te voorschijn.

„O mijn hemel, wat moet die arme kerel koud zijn,” zei de danseres.

„Aangenaam zal hij zich wel niet gevoelen, madame,” zei Raffles. „Hij zal misschien wel blij zijn, dat hij weldra niets meer van de kou voelt.”

Een schel gefluit werd er gehoord, toen de veroordeelde naar de tafel van de officier van justitie gebracht werd.

„Dat doen zijn vrienden,” verklaarde Matin, het zijn

ook apachen, die hem tonen willen, dat zij aanwezig zijn.”

Nauwelijks had het gefluit opgehouden of de geboeide, een groot, breedgeschouderd man, trok zijn schouders op, liep op de naastbijstaande ambtenaar toe en stootte hem met het hoofd voor de borst, zodat hij op de grond viel.

Een woest lawaai verhief zich.

Opnieuw werd er hevig gefloten, het publiek drong vooruit, de soldaten moesten de kolven van hun geweren gebruiken, terwijl de veroordeelde, in weerwil van zijn geboeide handen, als een razende met de agenten, die hem begeleidden, worstelde.

De agenten waren hem zeker niet meester geworden, als de bedienden van de scherprechter niet waren toegesprongen.

Met vereende krachten sleepte men hem toen naar de guillotine.

De veroordeelde begon nu vreselijk te brullen. Het volk werd woedend. Een weerzinwekkend toneel.

Nu had men hem op de glijplank vastgebonden, nog eenmaal hoorde men Liaboef brullen, toen viel de valbijl, sneed het hoofd af en de „korte geschiedenis” was afgelopen.

Er heerste gedurende enige ogenblikken een dodelijke stilte onder de volksmenigte, daarna hoorde men nog eens het woedend gefluit, een luid gebrul, de bevelen der officieren, toen werd het lijk van de terechtgestelde in de doodkist gelegd en zo spoedig mogelijk verwijderd.

De danseres had dit gruwelijk toneel met wijd opengesperde ogen maar overigens zonder ontroering gevolgd.

Naast haar stonden Raffles en de officier van justitie. De overige heren hadden niet naar het bloedige schouwspel gekeken, maar stonden met bleke gezichten bij het schrijfbureau, of waren op de divan blijven zitten.

Toen de heer Matin naar zijn schrijfbureau terugkeerde, vroeg bankier Russet aan hem:

„Mijnheer de officier, hebt u hier soms een glas wijn bij de hand?”

„Om 's hemels wil, geen wijn,” zei baron Fervier.

„Maar als ge een glas cognac had . . .”

„Daarmee kan ik u tot mijn spijt niet dienen,” zei Matin. „Dan moet ik de heren verzoeken naar het een of ander café te gaan.”

Nu wendde de danseres zich tot bankier Russet en zei:

„U schijnt zeer zwakke zenuwen te hebben, waarde

vriend en dat schijnt ook het geval te zijn met de andere heren van de club.

Alleen lord Westborn" – zij wendde zich tot Raffles en maakte hem haar compliment – „heeft de eer van u allen tegenover mij, een vrouw, opgehouden! Ik houd van zulke mannen met sterke zenuwen en daar ik grote eetlust heb, verzoek ik u om met mij te gaan ontbijten.”

Maar niemand van de heren scheen daartoe lust te gevoelen.

De danseres lachte en amuseerde zich daarover.

Opeens echter ging Raffles naar haar toe en zei:

„Het zal een eer voor mij zijn, met u het dejeuner te mogen gebruiken. Ik zal een auto laten roepen.”

Bankier Russet, die jaloers was, vatte moed en zei: „Sta mij toe, lord Westborn, u er opmerkzaam op te maken, dat ik de eer zal hebben Madame te begeleiden.”

„Pardon,” antwoordde de danseres, „deze eer kan ik alleen uitdelen. Ik moet tot mijn spijt van het genoeg afzien met u te ontbijten. U hebt immers wel gehoord, dat lord Westborn met mij meegaat.”

Bankier Russet beet zich op de lippen en antwoordde:

„Moet ik deze woorden als een afscheid opnemen?”

„Zeer verplicht! Ja!” antwoordde La Reine koud.

Daarop wendde zij zich tot Raffles:

„Ik verzoek u mij uw arm te geven, lord Westborn.”

Vóórdat zij heenging, nam zij beleefd afscheid van Matin en toen het paar vertrokken was, gingen de overigen eveneens heen.

Allen waren met tegenstrijdige gevoelens vervuld. De meesten van hen voelden een fysiek onwelzijn, een drukkend gevoel op de maag, hetgeen waarschijnlijk toe te schrijven was aan de gruwelijke atmosfeer van het gerechtsgebouw, waar men gemeend had een misdadiger, een moordenaar mischien, niet anders te kunnen straffen dan door hem eveneens het leven te ontnemen, een daad die, daar zij in koelen bloede geschiedt, altijd iets weezinwekkends heeft.

Bij Russet echter had dat gevoel, indien het ook bij hem had postgevat, reeds lang plaats gemaakt voor andere gevoelens; hij was vervuld van haat en een onblusbaar verlangen naar wraak, waarvan Raffles het voorwerp was.

Hij had zich echter voorgenomen om lord Westborn bij de eerste gelegenheid uit te dagen; hij was de laatste, die de officier van justitie verliet; maar voordat hij heenging, zei hij:

„Mijnheer de officier, ik ben van plan om met lord Westborn te duellieren, zijn handelwijze is onduelbaar.”

Matin begon te lachen.

De zaak leek hem te bespottelijk, omdat hij zich niet kon voorstellen, dat de bankier zoveel moed had om te durven duellieren.

„Monsieur Russet,” zei hij, „u maakt zeker gekheid; ik geloof niet, dat u het wagen durft om met lord Westborn, die officier bij het leger geweest is, te duellieren.

Laat dat maar gerust achterwege.”

Maar in weerwil van deze vriendschappelijke raad behield de ijverzucht van bankier Russet de boven- toon en besloot hij, om direct naar een gelegenheid te zoeken Raffles uit te dagen.

VIERDE HOOFDSTUK

Het wonder van de fakir

Nadat de danseres met Raffles ontbeten had, verzocht zij hem of hij haar wilde vergezellen bij het doen van enige inkopen en gaf zij hem tegelijkertijd ondubbelzinnig te kennen, dat zij liefde voor hem gevoelde, hetgeen hij wel vermoed had.

Raffles wakkerde deze liefde aan. Hij gevoelde zich uitstekend in staat om de verleidelijkheden en bekoorlijkheden, zelfs van deze schone vrouw, weerstand te bieden, maar hij hield zich of hij zijn hart aan haar verloren had en daardoor hoopte hij de sleutel in handen te krijgen van het geheim, dat de oorzaak van de dood der drie aanbidders van de danseres was.

De laatste inkoop, die zij deden, geschiedde in een bloemenwinkel, waar madame La Reine persoonlijk een lijkkranen voor baron Rosenkrantz bestelde.

„Van wie weet u, madame,” vroeg de lord, „dat baron Rosenkrantz dood is?”

De danseres lachte en antwoordde:

„Dat heb ik waarschijnlijk eerder geweten dan iemand anders in geheel Parijs.”

Raffles keek verwonderd op en wist niet, wat hij van deze openhartigheid moest denken.

Zij bemerkte zijn verrassing.

„Ik zie, dat u zich verwondert, lord Westborn. Pah!” – zij knipte met de vingers – „de dans is uit, het spel was ten einde, en dan wordt bij elk mensen-

leven, precies als op het toneel, het gordijn neergelaten."

„Zeer juist, zeer juist, madame," stemde haar begeleider toe, „doch niettemin bewonder ik de koelbloedigheid, waarmee u over een geval spreekt, dat ons heren van de club bijzonder trof."

„En waar zij om zekere redenen te laf waren, om er met mij over te spreken," voegde de danseres hieraan toe. „Ik heb mij er kostelijk over vermaakt, dat geen der heren ook maar met één enkel woord met mij over de dood van mijn laatste aanbieder gesproken heeft. Het was in één woord van beide kanten komediespel."

„Zonder twijfel, mevrouw," hernam Raffles, „maar ik geloof, dat het van de kant der heren van de club alleen een gevoel van kiesheid was, dat wij ons tegenover u niet over de dood van onze welbekende baron Rosenkrantz wilden uitlaten. Wij vreesden uw kalmte te verstoren."

„U had volstrekt mijn kalmte niet verstoord," zei de danseres, glimlachend. „Ik sta geheel en al buiten deze zaak."

„Dat zie ik," ging Raffles voort. „Doch ik kan mij niet voorstellen, waarom u onverschillig omtrent de dood van baron Rosenkrantz bent. Wij, heren van de club, verkeerden, zoals wel te begrijpen is, in grote opgewondenheid."

„En verstonden het toch meesterlijk die opgewondenheid te verbergen," viel de danseres hierop in.

„Dat ligt aan de opvoeding, mevrouw," zei Raffles ernstig.

De danseres keek hem met haar grote, zwarte ogen doordringend aan, en Raffles trachtte met zijn scherpe blik haar te hypnotiseren, wat hem gewoonlijk met andere mensen gelukte, teneinde haar zodoende ondergeschikt aan zijn wil te maken. Doch voor de eerste keer leed zijn kunst schipbreuk.

Nouri Hata begon te lachen, liet hem enige seconden haar prachtige tanden zien, en zei:

„Mijn vriend, gij vergist u; tegenover de behendigheid van u, Europeanen, ben ik door een Indisch meester gewapend."

Raffles vroeg verwonderd:

„Welke behendigheid bedoelt u, madame?"

„Ach!, lord Westborn. Doe toch niet alsof ge niet precies weet wat ik bedoel. Ge probeerde mij zoëven te . . . hypnotiseren!"

Raffles kreeg voor de eerste maal in zijn ganse leven een gevoel van onzekerheid. En om aan het gesprek een andere wending te geven, zei hij:

„U sprak daar zojuist van een Indisch meester. Zijt gij in Indië geweest?"

„Natuurlijk," lachte de danseres, „waarom twijfelt u daaraan? Het staat toch op het programma."

„Ja," antwoordde de lord, „er staat dikwijls een dergelijke aanbeveling op het programma, zonder dat het altijd waarheid bevat."

„U zult bij mij thuis de waarheid van mijn woorden zien," zei de danseres veelbetekenend.

„Wenst u, dat ik u naar huis begeleid?" vroeg Raffles.

„Wat zou daar op tegen zijn?" vroeg de schone vrouw, terwijl zij Raffles wederom een veelbetekenende blik toewierp. „Ik hoop, dat gij niet behoort tot die ouderwetse, conventionele lieden, die niet gedogen, dat een heer een dame in haar woning bezoekt. Ik voor mij ben boven die dwaze begrippen verheven. Ik ben vrij, gevoel mij vrij en doe datgene wat niemand mij in een vrij land kan beletten. En gij?"

Raffles boog even glimlachend het hoofd.

„Juist mylord, dat meende ik ook," zei Nouri Hata, terwijl zij met haar betoverende glimlach twee rijen parelen in haar mond liet zien. „Ik zou u echter willen voorstellen uw bezoek nog wat uit te stellen. Ik geloof niet, dat wij daar beiden op het ogenblik zeer gedisponeerd voor zijn. Gij zijt de gehele nacht niet naar bed geweest en ik heb vanochtend mijn legerstede vroeger verlaten dan dit sedert mijn prille jeugd ooit het geval is geweest. Ik kwam gisteravond pas over twaalf uit het theater en moet vanavond wederom optreden. Ik stel u daarom voor, dat gij mij na mijn optreden opwacht, om mij naar huis te begeleiden. Ik geloof daaraan toe te kunnen voegen, dat ge, wanneer ge hierin toestemt, dit niet zult berouwen."

Met haar geheimzinnige ogen, die als twee donkere afgronden hem toeblikten, keek zij hem een ondeelbaar ogenblik aan, greep toen zijn smalle aristocratische hand, drukte die even en verliet toen, na een korte neiging, de automobiel, die Raffles op haar verzoek in de nabijheid harer woning had doen stil houden.

Ook Raffles stapte hierna uit en stond een paar ogenblikken later alleen op de boulevard, die in het winterachtige zonlicht tot nieuw leven begon te ontwakken.

Diep in gepeins verzonken over het zeldzame vraagstuk, dat de kunstenares hem opgaf, begaf hij zich naar zijn hotel.

Nog eenmaal dacht hij over de verschillende punten na, die hem het avontuur in een zeldzaam licht deden schijnen.

Ten eerste: De zelfmoord van de drie minnaars der danseres; ten tweede: Haar zo openhartige bekentenis, dat zij van de dood van baron Rosenkrantz wist en daarover zeer onverschillig sprak; verder, dat het hem niet gelukt was haar te hypnotiseren, en vóór alles, dat zij het had opgemerkt en het hem openhartig had meegedeeld.

In welke raadselen was deze vrouw gehuld?

Zij bezat een duivelse schoonheid. Zij was zó betoverend, dat geen man haar weerstand kon bieden en zij de meeste tot haar slaven maakte.

In het hotel waar Raffles logeerde, wachtte Charly Brand met groot ongeduld op zijn vriend en was reeds door zijn lang uitblijven bevreesd geworden, dat hem het een of ander ongeluk was overkomen. Vóórdat Raffles zich ter ruste begaf, vertelde hij hem van de merkwaardige gebeurtenis en besloot zijn verhaal met de woorden: „Ik geloof, Charly, dat ik een avontuur beleef, dat tot het zeldzaamste van mijn leven zal behoren.”

Des avonds woonden beide vrienden de voorstelling in het Alhambra-theater, waar de kunstenares optrad, bij.

Het laatste nummer na de pauze was van Nouri Hata.

Zij trad daarin op als danseres en het was een schouwspel om nimmer te vergeten. Gekleed in een kostuum, dat eigenlijk die naam niet verdiende, daar het slechts bestond uit enkele parelsnoeren, twee borstplaten en een massief gouden heupband, zodat elke lijn van haar wonderbaar fraai en soepel, licht gebruind, exotisch lichaam was te volgen, voerde zij een reeks ritmische bewegingen uit, die, daar zij op de maat der muziek geschiedden, de naam van dans hadden gekregen, doch feitelijk niets anders waren dan een reeks standen, welke vlug op elkaar volgden en die de schoonheid van dat wonderbare, gevulde en toch ranke, vlugge en toch majestueuze lichaam telkens onder een andere verlichting en van een andere zijde deden zien.

De gehele zaal was opgetogen en toen het nummer was geëindigd werd de kunstenares door een enthousiast en ononderbroken applaus als het ware gedwongen een toegift te geven.

Zij deed dit, maar toen na dit extra nummer de toejuichingen wederom bleven voortduren, liet zij door haar impressario zeggen, dat zij het publiek dankte

voor de bewijzen van waardering, maar dat zij te moe was, om nog een nummer te dansen.

Uit deze mededeling begreep het publiek, dat aan het genot dat deze artieste geboden had, ten minste voor hedenavond een einde gekomen was, en men vertrok uit de schouwburg.

Enige der meest geestdriftigen wachtten nog aan de artisteningang in de hoop, dat zij nog een blik op Nouri Hata zouden kunnen werpen, wanneer zij vertrok, maar al die mensen wachtten tevergeefs, want haar auto was voor een andere uitgang voorgereden en vandaar kon zij onopgemerkt en slechts opgewacht door Raffles vertrekken.

Raffles opende het gesprek door haar eveneens een compliment te maken over haar optreden die avond, maar met een handgebaar legde zij hem het zwijgen op. Het was alsof haar de triomf van die avond en vele avonden tevoren walgde.

Zwijgend legden zij het verdere gedeelte van de weg af.

Toen de auto eindelijk in de Boulevard de Traquere voor de woning van La Reine stilhield, hielp Raffles haar uitstijgen en ging met haar in de lift naar boven. Op de eerste etage waren haar woonvertrekken gelegen.

Het was alsof men plotseling in een Indische lusthof verplaatst was.

Kostbare tapijten, met zijde geborduurd; prachtige Indische meubels, zachte zijden kussens, wapens, schitterend van juwelen, trokken door verblindende schoonheid en wonderlijke vorm het oog van de toeschouwer.

Achter een ouderwetse, kostbare bronzen vaas zat een oude Indiër met een witte baard neergehurkt en welriekende kruiden bevonden zich in bronzen bekens.

Een fijne exotische geur verspreidde zich daardoor in het vertrek.

„Dat is Bhima, mijn fakir.” Met deze woorden stelde de danseres de oude man voor en klapte toen driemaal in de handen, waarop uit een zijvertrek een jong, Indisch meisje vlug en zacht naar binnen sloop en volgens Indische gewoonte voor haar meesteres neerknielde, de zoom van haar kleed kuste en vroeg: „Wat beveelt mijn gebiedster?”

„Ik verlang je diensten. Neem deze heer zijn pels en hoed af,” beval La Reine, die hier werkelijk als een Koningin scheen te heersen.

Met een slaafse gehoorzaamheid nam het meisje de pels van Raffles af en verdween er mee.

Nu wendde zich de danseres tot haar gast en zei:

„U moet mij verontschuldigen, mijn vriend, ik wil het mij wat gemakkelijker maken. Gedurende de tijd, dat ik mij ga verkleden, zal mijn fakir Bhima u een wonderschoon sprookje vertellen en u daarmee de tijd verdrijven.

En dan staan er ginds op het rooktafeltje sigaretten, die sultan Abdul Hamid mij bij mijn laatste optreden in Constantinopel schonk. Binnen enige minuten ben ik weer bij u.”

Met een verleidelijk lachje verliet zij het vertrek, en Raffles was met de fakir alleen.

Hij kon de ogen van de oude man niet zien, omdat deze ze gesloten had.

Nadat de lord in de zachte kussens neergezakt was en een sigaret had aangestoken, stond de fakir van zijn plaats op, boog driemaal voor de gast en hurkte toen, met de benen over elkander geslagen, op het tapijt neer.

Hij had een vreemdsoortige Indische harp op de knieën en begon nu wonderlijke akkoorden te tokelen.

Het was een muziek, waardoor men in slaap werd gewiegd en die als morfine op de zintuigen werkte. En toen vertelde de fakir bij de muziek het volgende sprookje.

Een wonderbare, hoorbare stilte daalde over het vertrek neer. Raffles verkeerde in een toestand van rust en kalmte, die hij, de immer beweeglijke en bezige, nimmer gekend had. Hij leefde als in een droom van rust, een rust, die vreemd was aan deze wereld. Hij was in een andere wereld overgeplaatst. En terwijl de geurige rookwolken uit de reukbranders in lange slierten door het vertrek trokken, te midden dier tastbare vreemde stilte, opende de Indiër zijn mond en begon zijn verhaal.

Aanvankelijk begreep Raffles niets van deze op zangerige toon uitgesproken woorden, maar langzamerhand, toen hij aan de eentonige cadans was gewend geraakt, nam hij het volgende vertelsel in zich op.

Aldus sprak de fakir:

„Vreugde heerste onder het ganse volk in het land van koning Duriodhana. Een meisje, zo zoet als suiker, was in de stad gekomen, mooier dan de lotusbloem, schitterender dan de heerlijkste edelgesteenten. En Duriodhana ontvlamde voor haar in liefde en sprak:

„Ge maakt op de koningstroon een bedelaar van mij, indien ik u niet aan mijn zijde kan hebben. Zeg mij, hoe gij heet!”

„Ik heet Raihana en ben een Oostindische danseres!” luidde het antwoord.

„Dans dan voor mij, en ik zal u het kostbaarste geven, wat mijn land bezit – en dat ben ik zelf.”

Toen begon de danseres te lachen en zei:

„Ik verlang geen rijkdom, ik verlang geen macht, ik verheug mij niet met de man, die mij, nadat zijn liefde verkoeld is, weer verlaat!”

En Duriodhana zwoer:

„Mijn liefde is heet als de zon. Mijn liefde is oneindig als de stromen van de Ganges. Voor een kus van u doe ik heldendaden.”

Toen begon Raihana te dansen. En haar dans bekoorde de koning zo, dat hij bijna zinneloos werd.

En Duriodhana riep:

„Spreek, wat verlangt ge, waarmee kan ik u mijn liefde bewijzen?”

Met een zachte stem zong Raihana: „Die man wil ik liefhebben, die, zonder dat hij mij ooit liefkoosde, voor mij in de dood gaat.”

Toen greep Duriodhana zijn zwaard en riep:

„Schoonste beeld, dat de goden geschapen hebben, bovennatuurlijke danseres, die haar slanke voet op deze bodem zette, voor uw ogen wil ik sterven!”

En door zich zijn zwaard in het hart te stoten, doodde Duriodhana zich.

De danseres legde zijn hart in een zijden sluier en liet zich met dit hart op een brandstapel van rozenhout verbranden.

Zo beminde de koning de danseres en zo stierven beiden.”

Nog lang ging de fakir voort met zijn eentonige zang, maar Raffles hoorde de woorden niet meer. Het was alsof hij in een betovering gevangen was, alsof de kamer met hem veranderd was.

Hij zag niets meer van de wanden, slechts de kostbare oosterse tapijten waarop hij lag en die aan zijn voeten gespreid waren, ontwaarde zijn oog en de lange nevelslierten uit de reukbrander vermengden zich met de zacht kringelende rookwolkjes van zijn geurige sigaret.

En daar gebeurde het wonderbare!

Vlak boven het hoofd van de Indiër, die nog steeds op zijn vreemd en geheimzinnig instrument tokkelde, verscheen een beeld, een droombeeld gelijk.

Het was daar alsof er een opening in de kamerwand gekomen was, welke een vrij uitzicht bood op de natuur daarachter, die was als een tropisch landschap met wuivende palmen, welke scherp afstaken tegen het goudgele zand van de woestijn.

Het was alsof er wolven van tule en gaas door het luchtruim zweefden en uit die slingerende sluiers maakte zich een beeld los, eerst onbestemd en vaag van vormen, maar gaandeweg aan duidelijkheid en scherpte winnend, een beeld, zó betoverend en schoon, dat Raffles zijn ogen haast niet vertrouwde. Het was het beeld der geheimzinnige Indische danseres, in wier vertrek hij zich thans bevond.

Het beeld der geheimzinnige danseres, kleiner dan in werkelijkheid, maar overigens precies aan haar gelijk. Zelfs het lichte kledingstuk, dat zij zoëven op het toneel gedragen had, scheen haar thans te veel te zijn, want zij had de borstplaten en de snoeren parels afgelaten, zodat Raffles haar fijn gebeeldhouwd, slank en toch gevuld lichaam in zijn ganse ambere totaliteit kon waarnemen.

Hij zag haar dansen en werd erdoor bedwelmde, hij zag het soepele bewegen harer gracieuze benen en het gezwef der met gouden slangen versierde armen. Zoete geuren overstroomden hem! Hij was als in een andere wereld verplaatst. En hij voelde, dat hij zich slechts met de grootste krachtsinspanning zou kunnen behoeden voor een algehele ondergang naar lichaam en geest, als hij aan die zoete betovering gehoor gaf.

Slechts een sterk man als Raffles was kon hieraan weerstand bieden. Ieder ander zou met zijn gewone menselijke zwakheid bezwijken en in dat uur een slaafs dienaar van de schone vrouw geworden zijn.

Maar met geweld verzette hij zich en toen zijn krachten tot het uiterste gespannen waren en hij voelde dat hij de druk zijner zenuwen niet langer zou kunnen verdragen, voelde hij de betovering van zich af vallen als een mantel en wist hij, dat hij zich vrij geworsteld had.

En nu was het beeld verdwenen, de fakir zong de laatste noten; daar trad uit de zijkamer de danseres in een wit wollen met zijde gegarneerde peignoir. Raffles wreef zich de ogen uit, alsof hij niet goed gezien en zich vergist had.

Toen brachten de woorden der schone vrouw hem weer tot zichzelf.

„Ik heb u lang moeten laten wachten, lord Westborn,” zei zij. „Doch gij hebt u hopelijk niet verveeld?”

Ik heb door mijn dienstmeisje thee en koffie laten zetten. Wij zullen nu tezamen een kop koffie drinken en daarbij wat babbelen.”

De jonge slavin kwam nu de kamer binnen met een

zilveren theeblad, waarop zich de dranken bevonden, en zette het op het vergulde tafeltje voor de bezoeker neer.

De fakir Bhima echter was opgestaan en had het vertrek verlaten.

„U hebt prachtig gedanst, madame,” begon nu de lord. „Ik weet niet hoe ik u voor dit genot bedanken zal.”

De kunstenaar begon te lachen en trok haar wenkbrauwen op:

„U zegt, lord Westborn, dat ik gedanst heb?” vroeg zij.

„Jawel, mevrouw, een prachtige Indische dans, en wel in een landschap, dat als theater was ingericht en dat ik nog nimmer ergens zo mooi gezien heb. Men kon bijna het bewegen der bloemen en bladeren herkennen. Wilt u mij niet het geheim verraden, op welke manier u dit theater-effect hebt verkregen?” vroeg Raffles.

De danseres begon luidkeels te lachen: „Ik verzeker u nogmaals, lord Westborn, dat ik niet gedanst heb.”

„Excuseer mij, mevrouw, ik heb mij in geen geval vergist. Ik heb dit alles duidelijk voor mijn ogen gezien. Ik zou er voor het gerecht op durven zweren.”

„Ik begrijp het, lord Westborn, „mijn fakir Bhima heeft u gehypnotiseerd en een beeld vertoond, dat slechts in uw verbeelding, niet in werkelijkheid, bestond.”

Raffles was versteld.

Het was de eerste maal in zijn leven, dat hij een wilskracht had leren kennen, die sterker was dan de zijne.

„Van waar hebt u deze fakir?” vroeg hij.

„Hij is mijn slaaf,” lachte de danseres.

„Uw slaaf?”

„Jawel, mijn slaaf. Ik kreeg hem van mijn Indische minnaar ten geschenke. Pardon, ik vergis mij, de vorst van Indrabad geloofde het recht te hebben mij volgens de wetten van zijn land als zijn rechtmatige vrouw te beschouwen.

Ik zou ook nooit uit Indië weggekomen zijn wanneer de vorst niet gestorven was; daardoor heb ik de vrijheid teruggekregen. Ik nam de fakir Bhima en het jonge Indische meisje als mijn bedienden mee.

Geloof mij, lord Westborn, ik heb zoveel macht over deze twee, dat, wanneer ik tot Bhima zeg: Kom hier, en laat je door mij het hoofd afslaan, hij het zonder aarzelen zou doen. Het is eigenlijk erbarmelijk. Ik heb een hond, een bastaard van een tijger en een dog, een merkwaardige kruising, doch de hond laat

zich niet slaan.

Ja, ik geloof bepaald dat hij mij dan zou verscheuren. Hij geeft mij het bewijs, dat honden somtijds meer karakter bezitten dan mensen."

„Dat bestrijd ik, madame," meende Raffles te moeten zeggen.

De danseres begon spottend te lachen.

„Tot nu toe hebben alle mensen mijn verlangens ingewilligd," zei zij trots.

„Allen?"

„Allen, lord Westborn!"

Raffles rekte zich uit. In zijn ogen flikkerde weer de oude gloed, de blik, waarmee de dierentemmer het hok der wilde beesten binnentreedt. Hij voelde het, dat hij zijn kracht weer had teruggekregen. En de danseres bemerkte de macht van zijn blik en vernederde zich.

„Misschien bent u de eerste man, lord Westborn, die sterker is dan ik, omdat gij geen vriendschap voor mij voelt. Gij schijnt zeer koelbloedig te zijn; een echte Engelsman."

„Ik ben er zeker trots op, madame," hernam Raffles, „dat ik niet tot die mannen behoor, die ten gevolge van hun hartstocht zonder hun wil de slaaf van een vrouw worden.

Ik behoor niet tot de klasse van baron Rosenkrantz, Bissonier en Graaf Hervard. Dat zijn in mijn ogen zwakkelingen."

De ogen der danseres fonkelden, en terwijl zij haar met briljanten versierde hand op de arm van Raffles legde, sprak zij:

„Ik wist, toen ik u voor de eerste keer zag, dat gij anders zijt, lord Westborn! Deze mannen verachtte ik ook."

„En toch waren het uw vrienden?" vroeg Raffles.

De danseres trok haar mooie schouders op, een minachtende trek vertoonde zich om haar mond, en zij antwoordde:

„Mijn hemel ja! Dat wil zeggen: Geen vrienden in de ware betekenis van het woord. Ik was slechts de minnares van deze mannen. En zij gevoelden zich gelukkig door mij."

„En werden ongelukkig," voegde Raffles eraan toe. De danseres keek hem verbaasd aan, verscheidene seconden rustten haar ogen op haar bezoeker, daarna sprak zij:

„Ongelukkig? Ik geloof het tegendeel, zelfs zeer gelukkig."

„Maar, madame, deze jongelieden sloegen de hand aan zichzelf."

„Ja," antwoordde de danseres, de woorden langzaam uitsprekend, „zij moesten dit doen."

„Moesten zij dit doen?"

Deze woorden klonken zeer verwonderd.

De mooie vrouw, die tot nu toe tegenover haar gast had gezeten, stond op en nam vlak naast hem op de zijden kussens plaats.

Raffles bemerkte de warmte van haar lichaam, de heerlijke geur van haar haar, en een fijn, bedwelmend parfum, dat zij bij zich droeg.

„Ik wil u dit verklaren, lord Westborn," begon zij met zachte stem, „het is duidelijk, dat mijn woorden u zeer geheimzinnig moeten toeschijnen.

Dus hoor mij aan:

Ik ben te Petersburg geboren, mijn moeder was een Française of een Spaanse. Ik heb dit nooit van haar te weten kunnen komen. Zij was danseres aan de Keizerlijke Opera en verwierf door haar schoonheid de vriendschap en liefde van de machtigste mannen van Rusland.

Mijn vader heb ik nooit gekend, en ondanks mijn aanhoudend vragen vertelde mijn moeder mij nooit iets betreffende zijn persoon.

Een rampzalig geheim sloot haar de mond. Van mijn negende jaar af kreeg ik les van de Keizerlijke balletmeester en werd opgeleid tot danseres.

Toen ik tien jaar was, trad ik voor het eerst op en van toen af leerde ik de brutaliteit der mannen kennen en begon hen vreselijk te haten . . .

U weet wel, lord Westborn, dat wij danseressen niets anders zijn dan een kostbaar speelgoed voor de rijke heren.

Men leert ons kennen, men nodigt ons uit, men soupeert met ons, enfin, een banknoot van duizend roebel, een juwelen ring en dan wordt men tot slavin gedegradeerd. Tot slavin van de hartstochten der mannen, die ons gekocht hebben."

„Ik weet, madame," zei Raffles, „dat het een treurig lot is."

„Ja, een zeer treurig lot, lord Westborn. Vooral wanneer men als jong meisje iets anders en beters had verwacht.

Mijn eerste minnaar was een jong Russisch garde-officier, die ik hartstochtelijk liefhad en die mij reeds na korte tijd verklaarde:

„Mijn kind, je bent mij onverschillig geworden, hier heb je nog een bankbiljet van duizend roebel, adieu . . ."

De borst der danseres ging hijgend op en neer, toen zij zich deze tijd weer herinnerde. Raffles kon dui-

delijk op haar gelaat de smart zien, die de herinnering haar veroorzaakte.

Daardoor kreeg zijn genegenheid voor haar de overhand en maakte een diep medelijden zich van hem meester.

Hij zag dat zij de waarheid gesproken had; dat was geen komediespel. Hij zelf kende veel ongelukkige actrices, die het precies zo was gegaan als deze schone vrouw.

„De haat, die de wreedheid van mijn eerste minnaar mij inboezemde, werd door mijn moeder nog aangewakkerd en ik werd woedend, toen zij mij vertelde, dat alle andere mannen net zo gehandeld zouden hebben.

„Wij hebben het geld van onze minnaars nodig, mijn kind,” zei mijn moeder, „en daarom moeten wij ons zo duur mogelijk verkopen.”

De danseres balde de vuisten. Haar gelaat nam een dreigende uitdrukking aan:

„Ik heb mijn moeder toen vervloekt, omdat zij mij zulk een beroep had laten leren. Maar later ben ik weer kalm geworden en dacht, dat dit beroep toch nog beter was dan een nog schandelijker.

Toen mijn moeder stierf, was ik zestien jaar. Op die leeftijd had ik reeds zóveel ondervinding opgedaan, als een eerst cocotte.

Ik ging toen met een impressario een tournee maken en kwam over Moskou naar Constantinopel en ging van daar naar Indië.

In Indië werd de vorst van Indrabad op mij verliefd en dit was de eerste man, die mij om mijn hand vroeg. Ik had deze man de voeten wel willen kussen, want hij was het, die mij mijn eer teruggaf. Ik zou daar zeker gebleven zijn als vorstin van Indrabad, wanneer niet – na een huwelijk van nauwelijks twee jaar – de vorst op een tijgerjacht was verongelukt. Na zijn dood erfde ik zijn groot vermogen en dit stelt mij in staat om vorstelijk te kunnen leven.

Ik bezit een kasteel in Zuid-Frankrijk, een villa aan de Rivièra, een kasteel aan de Bosporus en uitgestrekte landerijen in Indië.”

„Vergeef mij, madame,” zei Raffles, „maar dan begrijp ik niet waarom u altijd nog het beroep van danseres uitoefent.”

De schone vrouw begon luidkeels te lachen, haar ogen schoten stralen en met haar rechterhand, waaraan Raffles een onschatbare diamant zag fonkelen, pakte zij Raffles zó stijf vast, dat het hem pijn veroorzaakte.

„Het is de wraak, lord Westborn”, siste zij, „de heer-

lijke wraak, die ik thans op de mannen kan koelen, tegen de mannen, die mij, evenals mijn vorige minnaars, ook nu nog brutaliseren willen.”

„Dat is mij niet duidelijk, madame,” zei Raffles.

„Zie, mijn vriend,” ging Nouri Hata voort, „ik wilde zeggen dat het nu nog precies zo is als destijds. De voorname, rijke heren komen en denken in mij een speeltuig te vinden, dat zij met geld betalen kunnen. Vroeger had ik hun geld nodig, vroeger moest ik het wel nemen, maar nu,” zij begon weer te lachen, „nu lach ik mijn kwelduivels uit. In hun dwaasheid kunnen zij mij niets weigeren, als ik een eis aan hen stel.”

„En deze eis is?” vroeg Raffles met spanning.

Het gelaat van de danseres kreeg de uitdrukking van een stenen Medusa. Haar ogen fonkelden.

Zij antwoordde:

„Zodra ik zie, dat mijn aanbidder zijn hartstochten niet meer beheersen kan, zeg ik tot hem: „Mijn vriend, je kunt over mij beschikken en al het geluk, dat je je voorstelt, genieten, als je mij er je woord van eer op geeft, dat je, na dat geluk gesmaakt te hebben, de revolver neemt en te mijner ere de hand aan jezelf wilt slaan.”

Raffles hield de adem in; deze bekentenis had hij niet verwacht.

„Tot nog toe, lord Westborn, hebben alle mannen hun woord van eer gehouden. Maar ik had zo gaarne gewild, dat er één onder hen geweest was, die het niet had gedaan, één, die bij mij gekomen was, mij misschien mishandeld had en mij had toegeroepen: „Nee, ik kan het niet doen, ik bemin je te hartstochtelijk.” De man, die dit had gedaan, zou ik misschien liefgehad hebben.

Dat zij niet sterk genoeg zijn om aan mijn persoon weerstand te bieden, neem ik hen niet kwalijk, maar ik had gehoopt er tenminste één te vinden, die aan mijn woorden weerstand had geboden, maar tevergeefs, als honden gingen zij voor mij de dood in.

En nu . . . nu . . . vervolgt mij het ongeluk, nu ik eindelijk een man heb gevonden, die ik had willen bezitten met ziel en lichaam, nu blijkt deze man niet alleen bestand te zijn tegen mijn woorden, maar ook tegen mijn persoon. Hij heeft zich getoond mijn meerdere te zijn en ik wil zijn slavin zijn.”

Onder het uitspreken van deze woorden had Nouri Hata zich op de knieën geworpen, waardoor haar sneeuw witte peignoir een weinig losraakte en waardoor hij datzelfde lichaam, dat hij zoëven in trance, opgewekt door de fakir, had gezien, opnieuw kon

waarnemen, maar nu niet meer in beeld, klein en op grote afstand, maar vlakbij en in al zijn verleidelijkheid. Een zoete geur steeg van die getoonde ledematen op en scheen Raffles wederom te willen bevelen.

Maar sterk als een rots stond hij ook in deze strijd. De danseres had de handen voor het gelaat geslagen en haar tranen drupten als parelen tussen haar slanke vingers vandaan.

Raffles richtte haar op, liet haar op de divan zitten en schikte haar witte peignoir wederom om haar leden.

Een stilte viel, welke alleen nog nu en dan werd verbroken door het onderdrukte snikken der ongelukkige vrouw.

Raffles liet haar de tijd om tot bedaren te komen en toen hij zag, dat ook zij zich hersteld had van de doorstane emoties, stond hij op en liep enige malen het vertrek op en neer.

Eindelijk bood Raffles de danseres een sigaret aan. Zij nam die en stak haar op.

Daarna keken beiden zwijgend vóór zich . . .

Raffles nam nu en dan een teug koffie en was eindelijk in zóverre weer meester over zichzelf, dat hij tot de kunstenares kon zeggen:

„Ik heb u volkomen begrepen, madame. U hebt veel overeenkomst met de vlam van een kaars, waarin de motten de dood vinden.”

„Laat ons nu over iets anders spreken, lord Westborn,” antwoordde zij. „Vertel mij eens iets van Engeland, waar ik nog nooit geweest ben. Weet u wel, dat in dat land een man woont, die ik tot dusverre slechts uit de couranten ken en die, naar mij voorkomt, de ware ridderlijkheid in persoon is?”

„Bedoelt u lord Edward Grey?” vroeg Raffles.

„Nee,” zei de danseres lachend, „maar u hebt zeker wel van hem gehoord. Hij is een voormalige lord, die avonturier geworden is; maar geen avonturier zoals men die wel meer leert kennen, maar van een eigenaardig soort.

Men kan hem gerust de vorst van alle avonturiers noemen, zijn naam is Lord Edward Lister, beter gezegd John Raffles. Hij is onverschrokken en steeds bereid de zwakken te helpen, iemand die grote kapitalen bezit, die hij voor weldadige doeleinden besteedt.

De grootste instellingen van liefdadigheid heeft hij gesticht. Ik ben van plan om zo spoedig mogelijk naar Londen te gaan, en die man te leren kennen.”

„Het zal u, geloof ik, zeer moeilijk vallen, madame,

die man te vinden. De geslepenste detectives is het niet mogelijk zijn verblijf uit te vorsen.”

„Maar ik heb mij stellig voorgenomen hem te leren kennen,” hield zij vol. „Door mijn verblijf in Indië ben ik tot de overtuiging gekomen dat, wanneer iemand iets wil, hij het ook bereikt.”

„U zegt daar iets waarmee ik het volkomen eens ben,” merkte Raffles op.

„Ja, lord Westborn, ik heb door mijn wilskracht tot dusverre *alles* bereikt wat ik wilde.”

Raffles stond op, keek de danseres aan en zei:

„Madame, ik stel vertrouwen in u, evenals u in mij. Ben ik de eerste man, wie u het geheim over de dood van uw vereerders hebt bekend gemaakt?”

„Ja, lord Westborn. Gij zijt de eerste.”

„Wel,” zei Raffles, „dan wil ik u eveneens mijn vertrouwen schenken. De man, die u in Engeland wilt zoeken, lord Edward Lister, bijgenaamd John Raffles, staat hier voor u . . .”

De donkere ogen der danseres werden onnatuurlijk groot; over haar gelaat kwam een uitdrukking van geluk en vreugde; zij uitte een jubelkreet, zij sprong op, legde haar handen op de schouders van haar gast, keek hem met een innige blik aan en zei:

„Ja, gij zijt het, mijn inwendige stem heeft mij niet misleid, ik heb er sedert jaren naar verlangd u te zien.”

„En als ik u nu eens misleid had, madame, en het *niet* ben.”

„Nee, gij hebt niet gelogen, John Raffles,” zei zij hartstochtelijk. „Ik ben er vast van overtuigd, dat gij de waarheid hebt gesproken.

Ik heb u nu een voorstel te doen. Ik weet, dat gij de armen, zieken en alle mensen, die ellende moeten verduren, hulp verschaft en daarom heb ik u een verzoek te doen:

Mijn vermogen is groot genoeg om velen van deze ongelukkigen te kunnen helpen, ik stel dat fortuin geheel en al te uwer beschikking, als gij mij toestaat om met u samen weldadigheid te kunnen uitoefenen.”

Raffles wist eerst niet, wat hij daarop moest antwoorden, maar hij zag dat zij het eerlijk meende.

Hij maakte haar handen zacht van zijn schouders los, geleidde haar naar de divan en zei:

„Geef mij enige dagen bedenktijd, dan zal ik u mijn antwoord geven.”

VIJFDE HOOFDSTUK

Een ontmoeting op leven en dood

Enige dagen later verkondigden grote aanplakbiljetten, dat de beroemde danseres „La Reine” voor de laatste maal zou optreden en dan voorgoed van het toneel afscheid zou nemen.

De heren van de club „Riche” spraken daarover en baron Fervier zei tot Matin:

„Ik geloof, dat het besluit der danseres in verband staat met haar kennismaking met lord Westborn. In de laatste tijd ziet men hem van des morgens tot des avonds in gezelschap van deze dame. Men spreekt er zelfs van, dat lord Westborn van plan is met haar in het huwelijk te treden.”

De leden van de club begonnen het voor en tegen van dit huwelijk te bespreken.

Matin zei:

„Dat zou iets zijn, mijne heren, wat ik niet verwacht had; doch wat mij persoonlijk aangenaam zou zijn.” Op dit ogenblik kwam baron Rosenkrantz binnen. Nadat hij de heren gegroet had, zei hij tot Matin: „Ik kom juist voor u in de club, mijnheer de officier; ik zou namelijk van u gaarne willen weten of het waar is, dat lord Westborn met de danseres La Reine gaat trouwen?”

Matin haalde de schouders op en zei:

„Alleen lord Westborn zelf kan u dat beantwoorden, baron. Maar toevallig, de lord komt daar juist aan.”

Raffles was inderdaad binnengekomen en aller ogen vestigden zich op hem.

Hij had de laatste woorden van de officier van justitie gehoord en vroeg baron Rosenkrantz:

„Waarover wenst u nadere inlichtingen, baron?”

De baron nam een militaire houding aan en antwoordde:

„Ik stel er belang in om te weten, of gij voornemens zijt met die danseres La Reine te trouwen.”

„Ik weet niet, baron, wat u het recht geeft om u met mijn zaken te bemoeien,” zei Raffles, die deze woorden enigszins scherp uitsprak.

„En ik voel mij niet verplicht u daarover een nadere opheldering te geven, lord Westborn,” antwoordde baron Rosenkrantz.

„Welnu,” zei Raffles, „dan zijn wij quitte. Overigens” – hij keek de baron scherp aan – „vindt u mij ieder ogenblik bereid om de eer der dame te verdedigen.”

Baron Rosenkrantz, die nog altijd zijn opgewondenheid niet beheersen kon, antwoordde op bittere toon:

„Ik geloof bepaald, lord Westborn, dat gij de enige zijt, die de eer van haar durft te verdedigen.”

„Dat is zo,” riep de jonge bankier Russet, die ja-loers was op zijn mededinger, uit. „Men moet wel krankzinnig zijn, als men het voor de eer van zulk een vrouw opneemt.”

Na deze woorden heerste er een diep stilzwijgen. Ieder voelde de diepe belediging, die mr. Russet had uitgesproken.

Zonder een woord te spreken ging Raffles naar de jonge bankier toe en nog vóórdat deze zich bewust was van hetgeen ging gebeuren, had Raffles hem een slag in het gezicht gegeven.

Raffles wendde zich daarop tot baron Rosenkrantz, wierp hem zijn visitekaartje voor de voeten en zei: „Ook u, mijnheer, zal ik, omdat gij mij beledigd hebt, mijn getuigen zenden.”

Daarop maakte de lord een buiging voor baron Fervier en Maître Matin en ging heen.

„Alle respect!” riep baron De Bifore, „lord Westborn is dapper! Ik weet dat baron Rosenkrantz een zeer goed schutter is!”

„Van bankier Russet weet ik niet of hij in staat is een wapen te hanteren.”

De bankier, die doodsbleek was geworden, trachtte zijn angst achter een lachje te verbergen.

„U zult zien, baron De Bifore, dat ik in het hanteren van een pistool niet bij baron Rosenkrantz achtersta,” zei hij, om te trachten zijn figuur te redden.

Een der bedienden kwam nu binnen en overhandigde baron Fervier en de heer Matin ieder een kaartje. Raffles had hen verzocht bij hem te komen, omdat hij hen wilde vragen zijn secondanten te zijn.

Beide heren vertrokken.

Nadat zij met Raffles alles hadden afgesproken kwamen zij terug en verzochten baron Rosenkrantz en bankier Russet, hun de namen van hun secondanten op te geven, omdat lord Westborn er op aandrang, dat het duel binnen vierentwintig uur zou plaats hebben.

„Dat doet mij leed,” zei baron Rosenkrantz. „Ik heb morgenavond nog iets te doen, dat onmogelijk uitstel kan lijden en daarom kan het duel niet vóór overmorgen vroeg plaats hebben.”

„Dan zal ik trachten de zaak tot zolang uit te stellen,” zei baron Fervier, „en ik stel voor, dat de

beide duels op dezelfde plaats en hetzelfde uur zullen geschieden."

„Dat zal mij zeer aangenaam zijn," antwoordde de bankier en wendde zich tot de jonge graaf Trilbon, met het verzoek om hem als secondant bij te staan. De vrolijke stemming echter was in de club voor deze avond verdwenen.

De meeste heren gingen reeds vroeg naar huis en toen baron Rosenkrantz wilde vertrekken, zei Matin tot hem:

„Wees zo goed nog enige ogenblikken te blijven, baron. Ik heb nog iets met u te bespreken."

Beide heren gingen weer zitten en de officier van justitie zei toen:

„Ik geloof te weten, welke ernstige zaken gij morgen nog in orde wilt maken en waarom gij het duel met lord Westborn tot overmorgen hebt uitgesteld. Ik waarschuw u, baron! Ik herhaal het nogmaals, dat de danseres, volgens mijn mening, niet direct schuldig is aan de dood van uw broeder.

Daar lord Westborn waarschijnlijk met de dame gaat trouwen, is het niet meer nodig dat gij revanche wilt nemen. Laat de dode rusten, baron."

„Mijn waarde heer," gaf baron Rosenkrantz ten antwoord, „ik verzoek u niet te trachten mij van mijn voornemen af te brengen, want juist omdat de danseres waarschijnlijk de vrouw van lord Westborn wordt, gevoel ik mij genoodzaakt te handelen zoals mijn broeder gedaan zou hebben, indien hij nog leefde."

Toen Matin inzag, dat hij met de baron niet verder kon komen, brak hij het gesprek af en nam zich in stilte voor baron Rosenkrantz gedurende de eerstvolgende vierentwintig uur door zijn agenten te laten bespieden, om, indien mogelijk, te voorkomen, dat de aanslag, die hij beraamd had, uitgevoerd werd.

De volgende ochtend zocht hij lord Westborn op. Nadat Matin deze zijn vrees omtrent baron Rosenkrantz had meegedeeld, werd de lord ongerust en zei:

„Ieder hier te Parijs vergist zich, als men meent dat ik met de danseres in het huwelijk ga treden. Het is niets anders dan innige vriendschap, die ik voor haar gevoel.

Buitendien vergist baron Rosenkrantz zich, als hij denkt dat hij wraak moet nemen op de danseres. Doe mij het genoegen en zoek de baron op en zeg hem, dat ik hem op mijn erewoord verzeker, dat zijn broeder slechts voor het door hem genoten geluk een hoge prijs betaald heeft, namelijk door zijn leven

daarvoor op te offeren."

De officier van justitie Matin keek Raffles aan en antwoordde:

„U ligt daar de sluier van het geheim der danseres ineens voor mij op. Daaraan zou ik nooit gedacht hebben. Ik zal nu trachten baron Rosenkrantz van zijn voornemens af te brengen."

„En ik zal ervoor zorgen," zei Raffles, „madame La Reine te behoeden voor een aanslag van de baron."

Na een handdruk namen de heren afscheid en een half uur later bevond Maître Matin zich voor het paleis van baron Rosenkrantz.

„Het spijt mij," zei de portier, die de officier van justitie te woord stond, „de baron is een uur geleden in zijn auto op reis gegaan en komt eerst over enige dagen terug."

„Dat spijt mij," antwoordde Maître. „Ik had de baron noodzakelijk moeten spreken."

Toen Matin op zijn bureau terugkwam, vond hij daar de beide detectives, die hij had opgedragen de gangen van de baron na te gaan.

Zij verontschuldigde zich, dat zij geen goede berichten konden brengen en beweerden, dat het hun onmogelijk was geweest de opdracht uit te voeren, omdat de baron waarschijnlijk bemerkt had, dat zij hem bewaken moesten en zich daarom met zijn auto aan hun ogen had onttrokken.

Een half uur later ontving de officier van justitie Matin een brief van baron Rosenkrantz, waarin deze het volgende schreef:

„Waarde heer officier van justitie!

Ik veronderstelde reeds, dat ge u over mij ongerust zoudt maken. Ik verzoek u om uw manschappen voor andere doeleinden te gebruiken en blijf met vriendschappelijke gevoelens,

Uw
BARON ROSENKRANTZ."

ZESDE HOOFDSTUK

Een gevaarlijke dans

De kleedkamer, die de danseres in het Alhambra-theater te Parijs in gebruik had, was eerder een salon dan een theaterkleedkamer te noemen.

Bij gelegenheid van dit laatste optreden hadden al haar ontelbare vereerders haar prachtige bloemstukken gezonden, en deze vulden het vertrek, zodat er bijna geen ruimte voor de stoelen overbleef, waarop enige bijzonder geestdriftige vereerders op het verschijnen der kunstenaressen zaten te wachten.

Een bejaarde Belgische hertog, de prins van Luxemburg, was daar aanwezig, ook baron Fervier, de officier van justitie, Maître Martin, en enige leden van de club Riche.

„Weet u, cher Maître,” zei de oude Belgische prins, „u hebt toch een goed geheugen, weet u niet wat ik vergeten heb?”

„Het spijt mij, hoogheid,” antwoordde Martin, „doch met de beste wil zou ik u dit niet kunnen zeggen.”

„Ik heb een fabelachtig slecht geheugen,” ging de half seniele grijsaard voort. „Voor alles kan ik geen getallen onthouden. Die vergeet ik steeds. Ook vergeet ik namen, en dan, en dan, nu heb ik ook weer vergeten wat ik wilde zeggen. Ha, nu valt het mij toch weer in.”

„Dat is zeer gelukkig, hoogheid,” zei Martin, met een strakke snuit.

„Ja, ja, nu heb ik het. Ik beloofde enige maanden geleden aan onze grote kunstenaressen La Reine een jonge hond uit Dalmatië. Graaf Caubier had een teefje uit Dalmatië, en ik vernam destijds, dat er binnen enige weken kleine hondjes zouden worden geboren. Wees zo goed een bediende te ontbieden. Die kerel kan de graaf telefoneren.”

De officier van justitie voldeed aan de wens van Zijne Hoogheid en spoedig daarna trad een bediende binnen.

„Hoor eens, Jean,” zei de Belgische prins, „telefoon eens naar graaf Caubier of hij al jonge honden heeft; zijn telefoonnummer kunt ge in het boek vinden.”

„Zeer goed, hoogheid.”

De bediende ging heen en keerde reeds na enige ogenblikken terug, zeggend:

„Het spijt graaf Caubier zeer, maar hij heeft geen jonge honden. Hij houdt geen dieren, zegt hij.”

„Ach, ik heb mij vergist, het is niet graaf Caubier. Het is baron De Bifore,” zei de prins. „Weet u, baron Fervier, hoe de veearts heet, die de beesten van baron Bifore behandelt?”

„Ik meen dat het dokter Durand is.”

„Goed. Dan zullen wij dokter Durand vragen. Die zal weten, of de jonge honden al geboren zijn.”

Na enige ogenblikken kwam de bediende weer bin-

nen en zei:

„Hoogheid, dokter Durand laat u weten, dat het beest van baron De Bifore eerst over veertien dagen jongen krijgt.”

„Dat is jammer!” zei de prins, het hoofd schuddend.

„Ik had het aan onze grote kunstenaressen beloofd. Hoor eens, Jean, vraag nu nog aan de dokter, of hij dat zaakje niet een weinig bespoedigen kan. Ik heb nog hedenavond een jonge hond nodig.”

„Neem mij niet kwalijk,” zei Maître Martin, die dat gewauwel nu toch wel wat al te erg vond, „maar dat is immers onmogelijk. Zijne Hoogheid is zeker de natuurlijke historie over de dieren vergeten.”

„Ja, ja, u zult wel gelijk hebben, mijnheer de officier,” zei de prins. „Een mens kan ook niet alles onthouden.”

Op dit ogenblik kwam de danseres, gevolgd door Raffles, binnen en groette de heren met de meeste liefталigheid.

Raffles en de oude vorst ontmoetten elkander voor het eerst te Parijs.

Maar voor lord Lister was de vorst geen vreemdeling meer, want hij had hem verscheidene jaren geleden te Ostende leren kennen en hem door een truc een portefeuille met 50.000 francs afhandig gemaakt.

La Reine had niet veel tijd, want zij had de gewoonte om eerst enige minuten, vóór dat zij moest optreden, in de schouwburg te komen.

Met behulp van een kleedster maakte zij toilet, en toen zij in haar danskostuum bij de heren kwam, geraakten deze allen in verrukking over de beminlijke sans-gêne van deze hoogstaande vrouw, die niettegenstaande haar uiterst schaars toilet, zich toch op een afstand wist te houden.

Geen der heren durfde ook maar de geringste onwelvoeglijke opmerking te maken.

Alleen de seniele Belgische prins trilde over zijn ganse lichaam en, indien hij alleen was geweest, zou hij zich waarschijnlijk niet zo hebben kunnen bedwingen.

Eindelijk werd hij zichzelf toch weer in zoverre meester, dat hij zeggen kon:

„Ik verzoek u, hooggeachte dame, mij toe te staan u hedenavond een souper aan te bieden. Ik hoop, dat u dat niet zult weigeren.”

De danseres wees naar Raffles en zei:

„U moet dat aan lord Westborn vragen, u kunt dat met hem overleggen; ik moet mij verontschuldigen, omdat ik naar het toneel moet. Ik moet thans op-

treden.”

Zij groette hem en ging heen, gevolgd door de officier van justitie Marin en baron Fervier.

Zijne Hoogheid was met Raffles alleen gebleven.

„Hoor eens, lord . . . lord . . .”

„Westborn,” zei Raffles.

„Zeer juist, lord Westborn.” Zijne Hoogheid zette zijn lorgnet op en bekeek Raffles van het hoofd tot de voeten.

„Hm . . .” zei hij langzaam, „u komt mij zeer bekend voor, lord Westborn.”

„U mij ook, Hoogheid.”

„Als u niet lord Westborn waart, dan zou ik geneigd zijn u voor iemand te houden, die mij eens te Ostende mijn portefeuille heeft ontstolen. Die geleek precies op u, maar hij heette niet Lord Westborn, en omdat u wel lord Westborn heet, kunt u die schurk niet zijn.”

„Daarin hebt u volkomen gelijk, Hoogheid,” zei Raffles.

„Een treffende gelijkenis, dat verzeker ik u,” ging de prins voort.

„Zeg mij eens, hebt u misschien een tweelingbroeder? Of heeft uw vader misschien een natuurlijk kind, waarvan u niets weet? Zulke dingen komen meer voor.”

„Ik weet daar niets van, Hoogheid.”

„Heet u inderdaad Lord Westborn? Kunt u mij dat bewijzen?” vroeg de prins van Luxemburg nu.

„Jawel, Hoogheid,” zei Raffles lachend, „hier is mijn visitekaartje.”

Zijne Hoogheid nam het kaartje aan, bekeek het door zijn lorgnet en zei:

„U hebt gelijk, lord Westborn. Ik dank u wel voor dit bewijs, het is voor mij afdoende. Indien u mij dadelijk uw kaartje had gegeven, dan had er bij mij geen misverstand kunnen ontstaan.”

Op dit ogenblik kwam Charly Brand binnen, die door Raffles naar de schouwburgzaal gestuurd was, ten einde hem dadelijk te kunnen meedelen, wanneer baron Rosenkrantz daar ook mocht verschijnen.

„Excuseer mij, Hoogheid,” zei Raffles en trad op zijn vriend toe, om te vragen wat er gaande was.

„Hij is er,” zei Charly Brand.

„Wanneer is hij gekomen?” vroeg Raffles.

„Zoëven.”

„Waar zit hij?”

„In de nabijheid van het toneel, loge links.”

Toen Raffles de deur van de kleedkamer opende, kon hij aan de beweging onder het publiek bemer-

ken, dat de danseres juist was opgetreden.

Hij moest, om van het toneel in de schouwburgzaal te komen, een vrij grote omweg maken.

Hij zag wel in, dat hij daar niet vroeg genoeg meer kon komen om baron Rosenkrantz te verhinderen een aanslag te plegen.

Achter de tweede coulisse zag hij de officier van justitie Marin staan.

„Baron Rosenkrantz is hier in de schouwburg, loge links,” fluisterde hij hem toe.

„Is Rosenkrantz in de schouwburg?” vroeg Marin.

„Jawel, cher Maître; het werd mij zojuist meegedeeld. Ik vrees dat hij een misdaad wil begaan.”

„Dat zal hij zonder twijfel,” fluisterde de officier van justitie, en wierp een blik naar het toneel, waarop de danseres La Reine stond, in afwachting van het ogenblik, waarop de muziek zou inzetten.

De ambtenaar der wet bedacht zich slechts enige ogenblikken; daarna riep hij de lord zacht toe:

„Volg mij!”

Het publiek keek verbaasd op, toen plotseling twee heren op het toneel verschenen en de officier van justitie aan iemand, die in de linkerloge zat, toevoegde:

„In naam der Franse republiek arresteer ik u!”

Een honend gelach was het antwoord.

De heer, die naar zijn kleding te oordelen, tot een der voornaamste standen moest behoren en het rode lint van het Legioen van Eer op de borst droeg, stond op en tastte met zijn hand in de borstzak.

Het publiek begreep nog niet, wat er gaande was, toen Raffles met één sprong in de loge van baron Rosenkrantz kwam en deze op de grond wierp.

Ogenblikkelijk ontrukte hij hem de revolver en stak die bij zich.

„Ellendig hondsvot!” riep de baron, „je zult mij morgenvroeg hiervoor satisfactie geven!”

De officier van justitie Marin en enige politie-agenten kwamen nu ook in de loge.

„Wat wilt ge toch van mij?” riep baron Rosenkrantz en keek de officier woedend aan.

„Gij wordt ervan verdacht een aanslag te hebben willen plegen op het leven der danseres,” luidde het antwoord.

„Ge zijt gek!” riep de baron.

„U moet toestaan, dat ik uw zakken onderzoek om te zien of daar ook een wapen verborgen is.”

Maar Raffles zei dadelijk tot de officier:

„Daarnaar zult u vergeefs zoeken, Maître. Ik heb hem het wapen reeds ontnomen.”

Thans begon het orkest weer te spelen, ten einde het publiek gerust te stellen en La Reine ving haar dans aan.

Niemand van het publiek wist, wat er precies gebeurde was.

Allen dachten, dat er een of andere misdadiger gearresteerd was.

Toen de danseres weer in haar kleedkamer kwam omhelsde zij lord Westborn.

„Wat heeft die lord Westborn toch een buitengewoon geluk,” was de mening van allen.

Nadat de kunstenaar zich weer verkleed had, begaven allen zich naar een der voornaamste restaurants, waar Zijne Hoogheid het afscheidssouper aanbod.

Eerst tegen de ochtend nam men afscheid van elkander.

Toen Raffles weer in zijn hotel kwam, nam hij een bad, daar hij na enige uren met zijn tegenstanders duelleren moest.

Dat was de enige maatregel die hij vóór deze belangrijke gebeurtenis meende te moeten nemen.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Een zonderling duel

De ochtendschemering brak aan en wierp het eerste licht over de straten en pleinen van Parijs, toen enige rijtuigen langs de eenzame lanen van het Bois de Boulogne reden, totdat zij bij een open terrein stilhielden.

Raffles en zijn secondanten, Maître Martin en baron Fervier, stegen uit.

Dat was de plaats, waar het duel zou plaats vinden en die door de secondanten gekozen was.

Ook de tegenpartij, baron Rosenkrantz en bankier Russet, verschenen weldra met hun secondanten.

Nadat de gewone formaliteiten in acht waren genomen en een laatste poging tot verzoening door allen was afgewezen, stelden de secondanten de afstand vast en nadat ook dit geschied was, zouden Raffles en bankier Russet het eerst duelleren.

De kleine bankier beefde als een blad en maakte in zijn wit overhemd de indruk van een schooljongen.

Raffles had als de beledigde partij het eerste schot te doen.

Even koelbloedig als gewoonlijk, hief hij op commando der secondanten zijn wapen op en richtte dit een ogenblik; er knalde een schot door de morgenstilte, een lichte rookwolk steeg op en nu zagen de secondanten, dat het pistool, dat bankier Russet in zijn hand had gehad, door de kogel, die Raffles had afgeschoten, verbrijzeld op de grond was gevallen. De bankier was nu zonder wapen.

Men overhandigde hem een ander pistool.

Bankier Russet legde op Raffles aan en schoot.

Zoals men wel vermoeden kon, vloog de kogel enige tientallen meters te hoog in de nabijzijnde bomen.

Nogmaals nam Raffles zijn pistool ter hand; hij besloot nu om zijn tegenpartij een souvenir te geven en schoot hem een schram aan het leletje van het rechteroor.

Hij had zich dit mikpunt juist uitgekozen omdat de jonge bankier buitengewoon grote oren had.

Deze verwonding was voldoende, om de getroffen met een kreet van smart op de grond te doen vallen.

Kermend van pijn schreeuwde hij:

„Ik sterf . . . ik sterf!”

Het duel tussen de lord en bankier Russet was hiermee afgelopen, daar het zou eindigen bij het eerste bloedvloeien.

Maar nu trad een gevaarlijker tegenpartij, baron Rosenkrantz, op.

Uit zijn ogen sprak een onverholen haat tegen Raffles en die toonde aan, dat er nu op leven en dood zou worden gestreden.

Het was nu nodig voor Raffles, om met alle ernst op baron Rosenkrantz aan te leggen.

Maar juist nu scheen zijn hand te beven, want nadat hij geschoten had, zag hij duidelijk, dat de kogel door het haar van zijn tegenpartij was gevlogen, zonder deze te treffen.

Niemand kon vermoeden, dat Raffles met opzet gemist had, want zelfs met de dood voor ogen was hij besloten zijn principe getrouw te blijven en nimmer het leven van een medemens te nemen, zelfs al zou hij daardoor ook het eigen leven verliezen.

Maar er gebeurde iets anders, waarop geen der heren gelet had. Van de wegzijde was een auto in grote vaart genaderd en hield nu vlak bij de plek, waar het duel plaats had, stil.

Een dame steeg uit, nam haar rokken zo hoog mogelijk op en snelde als een hinde naar de onheilsplek.

Het was de danseres La Reine.

Maar het duel moest voortgang vinden, want een

der partijen had geschoten en de andere was nu aan de beurt.

En die andere was baron Rosenkrantz.

De secondanten telden: een . . . twee . . .

Baron Rosenkrantz hief kalm zijn pistool in de hoogte, Raffles zag duidelijk, dat hij nauwkeurig mikte; hij wist, dat baron Rosenkrantz voor een der beste schutters bekend stond en dacht reeds dat dit het laatste ogenblik van zijn leven zou zijn.

„Drie!” riepen de secondanten, ten teken dat de baron kon schieten.

En thans, de hand van de baron richtte plotseling het wapen dat op Raffles gericht was, enige centimeters terzijde, het schot knalde en ogenblikkelijk volgde een angstkreet!

Allen keken verschrikt in de richting vanwaar de kreet gekomen was en zagen de danseres, met bloed overstroomd, in de armen liggen van de officier van justitie Matin.

De kogel van baron Rosenkrantz had haar aan de schouder getroffen.

„Halt mijne heren!” riep Raffles, toen de secondanten en doktoren erheen wilden snellen, „het duel is nog niet afgelopen! Het is nu weer mijn beurt om te schieten.”

Allen die bij het duel tegenwoordig waren, gingen nu weer naar hun plaatsen terug.

Nogmaals hoorde men de woorden: „één, twee, drie”, maar nog vóór Raffles het wapen had kunnen opheffen, richtte de baron de revolver naar het ge-laat, een doffe knal weerklonk en baron Rosenkrantz stak zijn beide armen uit en stortte voorover in de sneeuw.

Toen de doktoren bij hem kwamen, zagen zij dade-lijk, dat de kogel door de linkerwang in de hersens was gedrongen en de baron dood was.

Raffles spoedde zich nu met de doktoren naar de danseres.

De heer Matin had haar op zijn jas op de sneeuw neergelegd en de doktoren onderzochten de wond. La Reine had de ogen gesloten en was doodsbleek. De doktoren maakten haar kleed op de schouder los en nu vertoonde zich een klein bloedig kogelgat in de sneeuw witte huid.

Een kort onderzoek wees uit, dat geen edele delen geraakt waren.

In de diepe stilte stonden allen om de gewonde heen, totdat de arts zei:

„Mijne heren, madame kan van geluk spreken. De kogel is tussen het sleutelbeen en de halswervel ge-

drongen, maar heeft slechts een lichte kneuzing veroorzaakt.

Als er geen complicaties bij komen, dan zal de gewonde, nadat de kogel verwijderd is, binnen enige weken genezen zijn.”

Aan alle aanwezigen ontsnapte een zucht van verlichting.

Nadat een voorlopig verband was aangelegd, werd de kunstenares voorzichtig naar haar auto gebracht en juist toen men haar op de kussens neervlijde, opende zij de ogen en dankte haar cavaliers met een betoverende glimlach voor hun goede zorgen.

Inmiddels had de officier van justitie, Maître Matin, Raffles terzijde genomen en fluisterde hem het volgende in het oor:

„Madame La Reine liet mij per telegram bij zich ontbieden. Bankier Russet had haar een afscheidsbrief geschreven en haar daarin het duel meege-deeld.

Dat had bijna haar leven gekost, want ik zag duidelijk, dat het schot, waardoor zij getroffen is, door baron Rosenkrantz in de grootste koelbloedigheid gelost werd.

Ik geef u de raad, lord Westborn, om zo spoedig mogelijk Parijs te verlaten, want volgens onze wetten zou men u wegens duellieren kunnen vervolgen, evenals bankier Russet.”

„Wees onbezorgd, waarde Maître Matin,” zei Raffles. „Ik was dat toch reeds van plan.”

Vierentwintig uur later zat aan het ziekbed van de danseres een Indische bediende, in wie niemand de verklede Raffles herkend zou hebben.

Door zijn goede verpleging werd de toestand der patiënte weldra veel beter en na enige weken was de zieke in zoverre hersteld, dat zij naar de Riviera kon vertrekken.

De officier van justitie Matin, die haar uit belangstelling liet nagaan, wist zeer goed van de aanwezigheid van Raffles, maar liet deze stilletjes zijn gang gaan.

Toen de danseres volkomen genezen was, nam haar vriend afscheid van haar en vertrok, in weerwil van haar smeken, naar Londen.

Hij wilde zich door geen vrouw laten binden.

Maar zij nam zich voor om deze man, die zijn leven voor haar in de waagschaal had gesteld, toch aan zich te binden en volgde hem naar Londen.

Daar zou zij in het vervolg wel dikwijls in de gelegenheid komen om hem te ontmoeten.

Met haar geld trachtte zij in het vervolg zo te han-

delen, als hij gewend was te doen, door zoveel mogelijk de liefdadigheid uit te oefenen en weldra werd ook de schone vrouw door duizenden armen geprezen, omdat zij hen in hun ellendige woningen kwam bezoeken en met raad en daad bijstond. Maar Raffles zei tot Brand:

„Al mijn wensen worden hier op dit ondermaanse vervuld. Maar het schijnt, dat ik voor één zaak niet geboren ben.”

„En dit is?” vroeg Brand met belangstelling.

„Voor het huwelijk!” luidde het antwoord.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885